

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

51.-52. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

18 Kč (24 Sk)

24. PROSINCE, 31. PROSINCE 2006

RADOST A POKOJ

BETLÉMSKÉHO

DÍTĚTE!

Boha pravého z Boha
pravého.

Skrze něho všechno
je stvořeno.

On pro nás lidi

a pro naši spásu

sestoupil z nebe.

Skrze Ducha Svatého
přijal tělo z Marie Panny

a stal se člověkem.

A zůstává stále s námi

v Eucharistii.

Jeho ochranu Vám

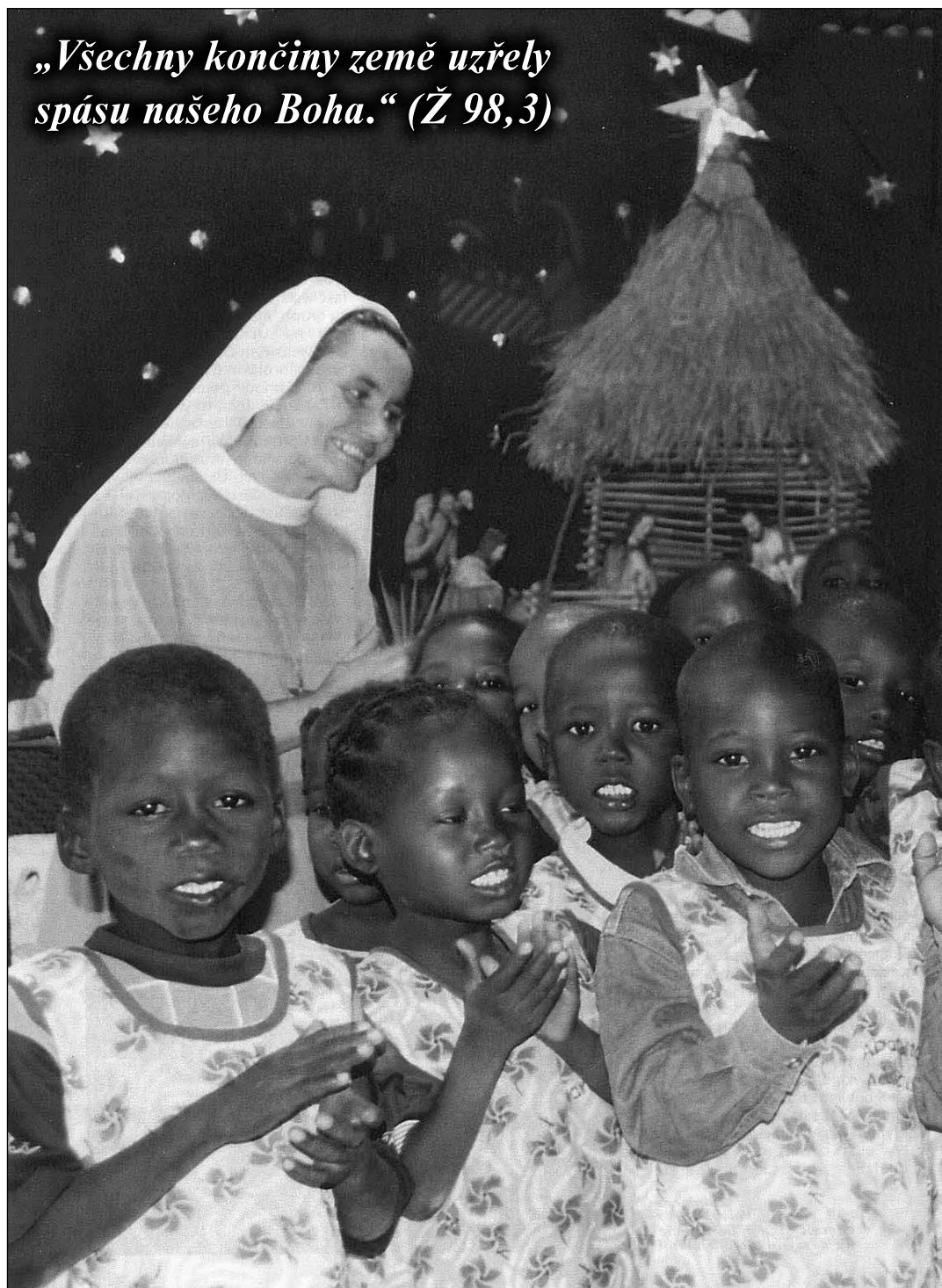
a všem Vaším blízkým

po celý rok 2007

přeje

redakce Světla

*„Všechny končiny země uzřely
spásu našeho Boha.“ (Ž 98,3)*

Jak je nyní zvykem po každé apoštolské cestě, chtěl bych znovu projít různé etapy pouti, kterou jsem vykonal v Turecku od úterý do pátku minulý týden. Jak víte, byla to návštěva, která se nerýsovala z mnoha aspektů jako snadná, ale při které mě Bůh od počátku provázel a kterou jsem mohl šťastně uskutečnit. Proto tak jako jsem prosil, abyste ji připravovali a provázeli modlitbou, tak vás nyní žádám, abyste se spojili v poděkování Pánu za její průběh a za její závěr. Svěřuji mu plody, které z ní mohou vzejít, jak pokud jde o vztahy k našim pravoslavným bratřím, tak pokud jde o dialog s muslimy. Cítím v první řadě, že musím znovu vyjádřit srdečné poděkování prezidentu republiky, ministerskému předsedovi a ostatním představitelům, kteří mě přijali s velkou zdvořilostí a zajistili nezbytné podmínky, aby všechno mohlo proběhnout nejlepším způsobem. Děkuji pak bratrsky biskupům katolické církve v Turecku a jejich spolupracovníkům za všechno, co vykonal. A zvláštní poděkování adresuji ekumenickému patriarchovi Bartoloměji I., který mě přijal ve svém domě, arménskému patriarchovi Mesrobovi II. a syrsko-pravoslavnému metropolitovi Mor Filüksinosovi a jiným náboženským představitelům. Během celé cesty jsem cítil duchovní podporu mých ctihodných předchůdců služebníků Božích Pavla VI. a Jana Pavla II., kteří oba vykonal v Turecku památné návštěvy, a především blahoslaveného Jana XXIII., který byl papežským představitelem v této vznešené zemi od r. 1935 do r. 1944 a zanechal zde památku bohatou na srdečnost a úctu.

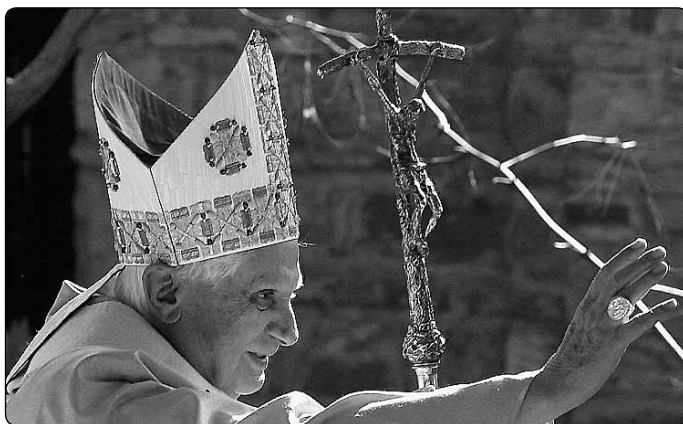
Dialog s tureckými představiteli

S odvoláním na vizi Církve, kterou představuje 2. vatikánský koncil (srov. Lumen Gentium 14–16), mohl bych říct, že také papežské pastorační cesty při

Plodná cesta

spívají k uskutečnění jejího poslání, které se rozvíjí v soustředěných kruzích. V nejnvnitřnějším kruhu utvrzuje Petrův nástupce katolíky ve víře, v onom středním se setkává s jinými křesťany a v tom vnějším se obrací k nekřesťanům a k celému lidstvu. První den mé návštěvy v Turecku se odbýval v poli toho třetího kruhu, nejširšího: setkal jsem se s premiérem, s prezidentem republiky a s prezidentem pro náboženské záležitosti; na tohoto posledního jsem se obrátil se svým prvním projevem. Uctil jsem mauzoleum „otce vlasti“ Mustafy Kemala Atatürka. Měl

jsem také možnost mluvit s diplomatickým sborem v apoštolské nunciatuře v Ankaře. Tento intenzivní sled setkání představoval důležitou část návštěvy, zvláště vzhledem ke skutečnosti, že Turecko je země s převažující většinou muslimů, řízená nicméně ústavou, která zaručuje laický charakter státu. Je to tedy země příznačná vzhledem k velké výzvě, jaká se nyní objevuje na světové úrovni: na jedné straně je třeba odhalovat skutečnost Boha a veřejnou relevantnost náboženské víry, na druhé straně zajistit, aby projevy víry byly svobodné, zbavené fundamentalistických

Vánoční přání čtenářům „Světla“

Každoroční opakující se svátky Narození Božího Syna vyžadují od nás takovou přípravu a takový přístup, aby se tato jedinečná událost nikdy nestala samozřejmostí a odolala banalizaci, jakou ji zavalil tento svět. Bůh nemiluje humbuk. Vždy znovu nás musí šokovat skutečnost, jak málo záleželo Bohu na tom, aby svým příchodem ohromil svět. Boží Syn, skrze něhož všechno bylo stvořeno, přichází mezi nás jako bezdomovec a informace o tom byla sdělena jen několika příslušníkům nejnižší společenské třídy, kteří sotva budou platit před světem za

spolehlivé svědky. Anděl, který oznámil pastýřům zprávu o novorozeném Králi, dal jim jen nejprostší a nejlidštější indicie: jedná se o dítě v plénkách, uložené do žlabu, ze kterého se jinak krmí zvířata. To jim stačilo, aby byli nasměrováni nikoliv někam do paláce nebo do lidských příbytků, ale aby vyhledali jeskyni určenou pro dobytek. V místě samém tedy panovala nejvyšší prostota a žádné jiné divy na svědectví narození Božího Syna se tu nekonaly. Příchod a vyprávění pastýřů byly dokonce pro přechodné obyvatele

Pokračování na str. 19

degenerací, schopné odmítnout s rozhodností jakoukoliv formu násilí. Měl jsem proto vhodnou příležitost obnovit své pocity úcty vůči muslimům a islámské civilizaci. Mohl jsem současně naléhat na potřebu, aby křesťané i muslimové se společně starali o člověka, o život, o mír a spravedlnost, zdůraznit, že rozlišení civilní a náboženské sféry představuje hodnotu a že stát musí zajistit občanům a náboženským společenstvím svobodu kultu. V oblasti mezináboženského dialogu mi božská Prozřetelnost dovolila vykonat takřka na konci mé cesty z počátku nepředvídané gesto, které se ukázalo jako velice významné: návštěva Modré mešity v Istanbulu. Setrval jsem několik minut v usebranosti na místě modlitby a obrátil jsem se k jedinému Pánu nebe a země, Otci milosrdenství a celého lidstva. Kéž všichni věřící uznají, že jsou jeho tvorové, a vydají o tom svědectví v opravdovém bratrství!

Po stopách Panny Marie

Druhý den mě zavedl do Efezu, tedy rychle jsem se ocitl v nejnvnitřnějším kruhu cesty v přímém kontaktu s katolickým společenstvím. V blízkosti Efezu, v jednom krásném místě nazvaném „Slavičí údolí“ s vyhlídkou na Egejské moře, se nachází svatyně „Mariin domek“. Jedná se o prastarou malou kapli, která vyrostla vedle domku, který podle staré tradice dal postavit apoštol Jan pro Pannu Marii, když si ji odvedl do Efezu. To sám Ježíš je svěřil jednoho druhému, dříve než zemřel na kříži, když řekl Marii: *Ženo, to je tvůj syn* (srov. Jan 19,26–27). Archeologické výzkumy ukázaly, že toto místo je od nepaměti místem mariánského kultu, drahého také muslimům, kteří sem obyčejně přicházejí uctít tu, kterou nazývají „Meryem Ana“ – Matka Maria. V protilehlé zahradě jsem slavil mši svatou pro skupinu věřících, kteří přišli ze sousedního

Pokračování na str. 8

Požehnaná mezi ženami

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Blahoslavít mě budou všechna pokolení!

Vyhledej s pokornou úctou prostý Mariin domek v Nazaretě. Pokloň se místu, kde se stal největší zázrak lidských dějin: zde Bůh sestoupil na zem a za svou cestu si zvolil čisté panenské lůno. Mariino srdce jásá, ale setrvává v hluboké tichosti. Zatím zná jen jednu bytost, se kterou se může podělit o své tajemství. Vydá se na cestu za svou příbuznou, o které se zmínil andělský posel. Kdo byl obdarován hojností milosti, neuzavírá se do sebe, ale vydává se s radostí na cestu, aby se podělil o svou radost s těmi, které miluje. Přidruží se k svaté poutnici a provázet ji na dlouhé cestě do judských hor. Zpívej spolu s ní žalmy a duchovní písně a uč se od ní jak nejlépe chválit dobrotivého Pána.

Alžbětín dům vás radostně vítá. Děkuji Bohu, že můžeš být svědkem tak krásného a významného setkání dvou svatých žen, které spojuje společné tajemství. Objímají se tu neporušená panna a neplodná stařena⁽¹⁾, jejichž lůna Hospodin zázračně požehnal. Jeho dobrotivá moc se nejraději projevuje tam, kde už lidé nic neočekávají. Zázrak v judských horách je potvrzením zázraku z Nazareta. Potřebuje tvoje víra a důvěra ještě větší důkaz, že *u Boha není nic nemožného?*⁽²⁾

Kamkoliv vstoupí Maria, tam vstupuje spolu s ní také milost. Stačilo, aby vyslovila svůj pozdrav, a Alžbětu spolu s nevýslovnou radostí naplnil také Duch Svatý. Uvědom si s úžasem, jak vznešeným svatostánkem Nejsvětější Trojice je tato prostá Panna z Nazareta. Není pro člověka větší milosti než zdržovat se v její společnosti. Vydává ti o tom neklamné svědectví právě Alžběta: z Mariiny blízkosti se zaradovala nejen matka, ale i dítě v jejím lůně se pohnulo radostí, že se mu dostalo milosti posvěcení.

Děkuj Alžbětě za její poselství. Je to poselství pro všechny matky. Poznávají z něho, s jakou láskou Bůh shlíží na život klíčící v jejích lůně. Matka Spasitele, která vážila tak dalekou cestu až do judských hor, přispěchá s láskou ke každé z nich, aby pro ni i pro její dítě byla pramenem radosti, milosti a lásky.

Odevzdej se s bezmeznou důvěrou do rukou té, která bezpečně přináší Vykupitele. Přicházej k ní se vším, co se rodí ve tvém

srdci. Budeš-li ji vítat s otevřenou náručí jako Alžběta, ona to posvěti svou přítomností a naplní požehnaním, takže i tvoje duše se pohne radostí a naplní milostí, která očisťuje a osvobozuje. Pros Matku dobré rady, aby tě naučila umění roznášet Boha duším. Projevíš-li alespoň nesmělý zájem, ráda tě přijme do své školy.

Ale i svatá Alžběta chce být tvou učitelkou. Je to první ctitelka Panny Marie. Vyslechni s pokornou úctou její výmluvné blahopřání. Způsob, jakým oslovuje Marii, je nejlepší z nejlepších, protože ho diktuje sám Duch Svatý. On sám si určuje, jakými slovy má lidstvo až do skonání věků velebit jeho Snoubenku a Dceru Boha Otce. Mysli na to, kdykoliv budeš po Alžbětě opakovat chválu na Matku, která je *požehnaná* a nejpřednější z žen a je slávou všech lidských matek.

Janova matka je však také příkladem pokory. To, že má před sebou mladičkou příbuznou, které se dostalo mnohem většího vyznamenání, ji nijak nemrzí, nýbrž ji naplňuje úžasem a vděčností. Zapamatuj si, čím musí být duše zúrodněna, aby si mohla uvědomit a náležitě ocenit velikost Božích darů a milostí, kterých se jí dostává. Teprve upřímné a pokorné vědomí, kdo je Bůh a Dárce a kdo jsi ty, hříšný tvor, ti vnuká otázku plnou úcty a úžasu: *Jak jsem si zasloužila?* Jak jsem si zasloužila, že Bůh, který je vším, se skrze čistou Pannu sklání ke mně, která nejsem ničím? Jak jsem si zasloužila, že Matka mého Boha je také mojí Matkou? Jak jsem si zasloužila, že smím mít účast na zázraku lásky, na životě Božího Syna, který tu i pro mne klíčí v nejsvětějším lůně?

Jak sis to zasloužila? Nijak. To všechno, co se tu děje a ještě bude dít, je dílo nepochopitelné Boží lásky. To jediné, co můžeš udělat a co ti otevře přístup k nezaslouženým pokladům milosti a nesmírným Božím darům, je následovat co nejvěrněji Marii, která je *blahoslavená, protože uvěřila*. Jestliže tedy **uvěříš**, budeš blahoslaveným svědkem a účastníkem divů Ducha Svatého, který působí, že *Panna počne a porodí Syna*⁽³⁾, a té, která byla neplodná, *dává bydlet jako šťastné matce*⁽⁴⁾. Pros svaté ženy o pevnou víru, aby i na tvé neplodnosti se mohlo vyplnit, *co ti bylo řečeno od Pána*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 1,7; ⁽²⁾ Lk 1,37;

⁽³⁾ Iz 7,14; ⁽⁴⁾ Ž 113,9

Liturgická čtení

1. čtení – Mich 5,1–4a

Toto pravi Hospodin:

„A ty, Betléme efratský, maličký jsi mezi judskými městy, z tebe mi vyjde ten, který bude vládcem v Izraeli, jeho původ je od pradávna, od věčnosti. Proto je Hospodin opustí až do doby, kdy rodička porodí; potom se zbytek jeho bratrů vrátí k izraelským synům. Bude stát a pást se v Hospodinově síle, ve velebnosti jména Hospodina, svého Boha, oni pak budou požívat míru, neboť jeho moc se rozšíří až do končin země. On sám pak bude pokojem.“

2. čtení – Žid 10,5–10

Bratři! Když Kristus přicházel na svět, řekl: „Oběti krvavé ani nekrvavé jsi nechtěl, ale připravil mi tělo. V celopalech a obětech za hřích jsi neměl zálibu. Proto jsem řekl: Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli, jak je to o mně psáno ve svitku knihy.“

Po prvních slovech „oběti krvavé ani nekrvavé, celopaly ani oběti za hřích jsi nechtěl a neměls v nich zálibu“ – a přece to všechno se obětuje podle Zákona – hned dodává: „Tady jsem, abych plnil tvou vůli.“ To první ruší, aby ustanovil to druhé. A touto „vůli“ jsme posvěceni obětováním těla Ježíše Krista jednou provždy.

Evangelium – Lk 1,39–45

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách.

Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem Svatým a zvolala mocným hlasem:

„Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého!

Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně. Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“

Jedno z neznámějších starozákonních proroctví, které cituje evangelista Matouš a které hovoří o narození Ježíše Krista (srov. Mt 1,22-23), vyhlásil prorok Izaiáš v druhé polovině VIII. století před Kr.

Mesiánská proroctví

Mnoho textů Starého zákona předpovídá události, které se mají stát v nedaleké budoucnosti i v poslední době. Když předpovídají vítězství a budoucí Boží kralování, některé tyto texty sdělují, že Bůh si poslouží zvláštní osobností, která přinese lidem jeho spásu. Představují ji jako dokonalého vládce, který se těší zvláštní Boží péči. V pozdější izraelské tradici v 1. století př. Kr. dostal tento vládce titul Mesiáš a texty, které se týkají jeho osoby, byly označeny jako mesiánská proroctví, zaslíbení. Titul Mesiáš pochází z hebrejského jazyka. Výraz „mašijah“ znamená pomazaný (olejem), posvěcený (pro službu Bohu). Olejem byli pomazáni všichni izraelští králové (srov. 1 Sam 10,1; 16,1-13)

Mesiánská proroctví u Izaiáše

Lukášovo evangelium uvádí, že Ježíš vyložil učedníkům cestou do Emauz texty Starého zákona, které předpovídaly jeho příchod a dílo: *Potom počal od Mojžíše a probral všechny proročky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něho vztahuje* (Lk 24,27). Evangelista neuvádí na tomto místě, o které texty se jednalo, ale můžeme směle připustit, že se mezi nimi nacházely texty pocházející od Izaiáše. Bádání prokázala, že tato prorocká kniha obsahuje výpovědi samotného Izaiáše, který působil v Jeruzalémě ve 2. polovině VIII. století před Kr., ale také výpovědi pozdějších proroků, tedy proroctví od někoho jiného než Izaiáše. Obecně se poukazuje na dva pozdější proroky, kteří jsou označováni jako Dru-

Panna počne a porodí Syna... (Iz 7,14)

Izaiášova mesiánská proroctví

Evangelium sv. Matouše vidí předpověď narození Mesiáše ve slovech oznámených osm století před jeho narozením.

hý a Třetí Izaiáš. U některých textů hovoří biblisté ještě o dalších možných autorech. Pokud jde o důvody a způsob, jak byla tato proroctví spojena do jedné knihy, nemáme na to odpovídající vysvětlení. V knize Izaiáš rozlišujeme tři hlavní části: kapitoly 1-39, čili vlastní Izaiáš, kapitoly 40-45, tzv. Druhý Izaiáš, a kapitoly 55-66, tzv. Třetí Izaiáš.

V první části knihy jsou obsažena nejstarší mesiánská proroctví knihy Izaiáš: 7,10-16; 8,23b-9,6; 11,1-9; 32,1-5. Kromě uvedených textů jsou to ještě 11,10 a 16,4b-5. V druhé části knihy máme následující mesiánské texty, připisované Druhému Izaiášovi: 55,1-11, a tzv. Píseň o Hospodinově služebníkovi 42,1-9; 49,1-12; 50,4-11; 52,13-53,12). V třetí části zaslouží pozornost 61,1-11.

Proroctví o Emanuelovi

Prorok Izaiáš působil v Jeruzalémě ve 2. polovině VIII. století před Kr., tedy v době rozdělení izraelské společnosti na dvě krá-

lovství, na severní (Izrael) a jižní (Juda). V Izaiášově době vládli králové z dynastie Davidovy: Jotam, Achaz a Ezechiáš. Za panování krále Achaza vypukla válka syrsko-efraimská, kdy syrská a izraelská vojska zaútočila na judské království. Bylo to v roce 734 před Kr. Tento nájezd byl odvetou za to, že Achaz odmítl přistoupit k protiasyrské koalici. Jak připomíná Izaiášova kniha, Sýrie a Izrael chtěly Achaze sesadit a dosadit na jeho místo jakéhosi syna Tabealova (srov. Iz 7,6). Nepřátelská vojska dorazila k hlavnímu městu a došlo k obléhání Jeruzaléma. Král Achaz, který se obával o svůj život, se rozhodl, že požádá o pomoc asyrského krále. Tehdy se Izaiáš odebral ke králi, aby mu vymluvil tento záměr. V proroctví, které uvádí 7,4-9, chce prorok povzbudit krále k důvěře v Boha a předpovídá mu rychlý úpadek obou nepřátelských království. Nakonec varuje krále, že pokud nezachová důvěru, Juda nebude nikdy zachráněn. Achaz však svůj úmysl nezměnil, a proto k němu Bůh znovu promluvil ústy proroka Izaiáše. Tentokrát, aby ho přesvědčil, vyzval ho prorok, aby si vyžádal od Hospodina znamení, že Bůh splní své sliby. S takovou praxí se setkáváme např. u Mojžíše, který obdržel od Boha zázračná znamení, která měla potvrdit jeho povolání (srov. Ex 4,1-9). Také Gedeon obdržel znamení, které potvrdilo, že je Bohem povolán (srov. Sd 6,17-22; 36-40). Ve druhém případě sám Gedeon určil, v čem má spočívat znamení s rounem. Podobně i král Achaz si mohl svobodně vybrat formu znamení, jak zdůrazňuje prorokův výrok: *Vyžádej si znamení... buď z hlubin, nebo nahore z výšin* (Iz 7,11). Král se vymlouval a vysvětloval, že ne-

chce žádat a pokoušet Hospodina. Jeho odmítnutí však nebylo přijato a prorok mu Božím jménem vzkázal:

Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel. Bude jíst smetanu a med, aby dovedl zahrnout zlé a činit dobré,... bude opuštěna země, z jejichž dvou králů máš hrůzu (Iz 7,14-16).

Poslední věta tohoto proroctví jasně svědčí o tom, že se týká výše popsané historické situace. Předpovídá zničení království, která povstala proti Achazovi. Dojde k tomu brzy, protože proroctví předpovídá brzké narození chlapce. Sloveso „počne“ je možno přeložit také „je v jiném stavu“. Také výpověď, že chlapec se naučí odvrhnout zlo a volit dobro, tzn. bude schopný morálního hodnocení, tedy dosáhne věku zralosti, napovídá, že se jedná o krátký čas. Děti dokážou rozeznávat rozdíl mezi dobrem a zlem již v několika letech svého života. Židovští chlapci vstupují do věku zralosti již ve 12 letech. Historická fakta potvrzují tuto předpověď, protože již za dva roky po proroctví byla Sýrie a její hlavní město zničeny asyrským vojskem (732) a izraelské království potkal podobný osud v roce 722 před Kr.

Předpověď o narození obsahuje pozitivní historické poselství. Ono je znamením trvalosti života v Judovi, protože se zde neobjevuje hrozba, že by chlapcův život byl v nebezpečí. Nehroží mu hlad, i kdybychom jmenovaný pokrm (smetana

Antonio Cicognara: Prorok Izaiáš, miniatura v chorálu z 15. stol., Cremona

Duchovní ústraní v přípravě na Vánoce

a med) pokládali za prosté jídlo. Výmluvné a velmi symbolické je jméno: Emanuel – tzn. „Bůh (je, bude) s námi“. Prorok Izaiáš se na toto jméno odvolává ještě v jiných výrocích, které předpovídají zničení agresorů (srov. Iz 8,5–8,9–10).

Pokud jde o uvedenou matku, výraz „panna“ neodpovídá plně hebrejskému výrazu „almah“, který označuje buďto pannu nebo mladou dívku, která se nedávno vdala a dosud neporodila dítě. Mezi možnými osobami jde nejpravděpodobněji o mladou ženu Achazovu a mnoho okolností nasvědčuje tomu, že to mohla být právě Abia, matka dalšího krále Ezechiáše. Mohlo však být zrození Abiina syna pro Achaze znamením? Mohlo, pokud těhotenství nebylo ještě králem známé a nebylo veřejně ohlášeno. Předpověď narození syna mohla být takovým znamením, protože to mělo zvláštní význam pro dynastii a bylo potvrzením stability vlády, kterou Bůh dal Davidovi.

Proroctví o Emanuelovi má však svou další historii. Postupně se stalo pro izraelský národ proroctvím o zrození očekávaného Mesiáše z královského Davidova rodu. Taková interpretace není v rozporu s výše uvedeným historickým vysvětlením. S podobnou situací se setkáváme i u jiných mesiánských proroctví. I ony popisují historické postavy z Davidova rodu a současně vyjadřují očekávání budoucího ideálního vládce.

V nejvíce oceňovaném řeckém překladu Bible (Septuaginta) je výraz „almah“ v proroctví o Emanuelovi přeložen slovem „parthenos“, což znamená „panna“. To odpovídalo s postupem doby odůvodněné tradici, že Mesiáš se narodí z panenské matky. A proto právě tento text cituje sv. Matouš, když mluví o početí a narození Ježíše Krista, protože na něm se dokonale splnila tato mesiánská předpověď.

Z Postaniec Św. Antoniego z Padwy 11-12/2006 přeložil -ls-

V předcházející meditaci jsem řekl, že to, co je třeba připravit pro Ježíšovo narození, je stáj. Zdánlivě je to snadné, protože to znamená připravit smetl a prach, a toho máme dostatek. Abych vyjádřil trochu přesněji svou myšlenku, musím říct, že to není nečistota jako taková, ani nouze jakožto nouze, co našeho Pána přitahuje, ale že je potřebné, abychom poznali tajemství jak proměnit tyto odpadky v něco hodnotného.

Kdyby někdo vlastnil zvláštní zařízení, které dokáže proměnit smetl na papír, mohl by udělat dobrý podnik: hledal by odpadky nikoliv kvůli odpadkům, nýbrž aby je proměnil na papír.

Tak je tomu s našimi nedostatky. Bohu nejsou milé jako takové. On vložil do naší duše jednu ctnost, která je jako ono zázračné zařízení, které proměňuje všechny ubohosti a nedostatky našeho srdce na pokoj a svatost.

Proto se nejedná o to, mít nedostatky, ale vědět jak je zužitkovat. Naši ubohost zužitkujeme tak, že ji přijmeme, že v ní máme zalíbení, protože když ji přijmeme, stavíme se na místo, které nám náleží, a jsme tam, kde nás chce Pán mít.

Tato pokora není nesnadná a je snadné ji pochopit. Je málo duší, které jsou si vědomy toho, jaké ve skutečnosti jsou, že jsou jen maličké a ubohé, protože takové je Bůh chce mít. A tato malost a tyto ubohosti, když se jich dotkneme kouzelným proutkem pokory, stanou se něčím, co je v Božích očích velice drahocenné.

Máme tedy na Ježíšův příchod připravovat své srdce s jeho odpadky, bídou a prachem. Všechny tyto věci máme proměnit ve světlo, v ctnosti, ve věc pro Pána přitažlivou skrze svatou pokoru.

Nestačí tedy připravit pro Ježíše stáj, protože nebeský Otec

mu připravil také svatého Josefa, tedy člověka moudrého a svatého, jak ho nazývá Písmo svaté, aby pečoval o Božího Syna.

Otec miluje svého Syna nevroucněji, a bylo proto přirozené, že ho položil do dobrých rukou.

Co bude mít svatý Josef takového, že Otec na to odpoví s naprostou důvěrou a svěří mu svůj největší poklad? Měl mnoho ctností: neposkvrněnou čistotu, intenzivní vnitřní život, moudrost, nejdokonalější poslušnost atd. Přesto z mého pohledu, ctnost, ve které svatý Josef nejvíce vynikal a pro kterou byl nebeským Otcem vybrán, byla jeho obdivuhodná *věrnost*.

Církev o něm říká tato slova Písma: „Byl to moudrý služebník, kterého Pán ustanovil nad svou rodinou.“ „Hle, služebník věrný a moudrý, kterého Pán ustanovil za hlavu své rodiny.“

Věrnost spočívá v tom, že se ani v čarce neodchylujeme od svatého Boží vůle a následujeme všechna vnučení toho, od něhož jsme přijali svůj úkol. A svatý Josef měl tuto věrnost v hrdinském stupni. Plnil Otcovu vůli dokonale, v mlčení, bez reptání, aniž by se v nejmenším odchýlil od svatých Božích plánů.

A to není běžné; obyčejně chce člověk jednat podle vlastní uvážení a z vlastní iniciativy. Jsem si jist, že kdyby Otec poslal místo svatého Josefa někoho z nás, v noci, kdy mu anděl řekl Božím jménem: „Vstaň, vezmi dítě a jeho matku a uteč do Egypta“, neuposlechli bychom s tak hrdinnou věrností jako svatý Josef.

My bychom si spíše mysleli: Lepší bude jít do Arábie, tam je to více stranou. A nebylo by lepší jít až ve dne? Jak teď máme cestovat v noci?...

Svatý Josef na nic takového nemyslel, ale uposlechl Boží pokyn s naprostou věrností.

Tento světec byl pokorný, proto není nic jiného než Božím nástrojem, jeho úkolem je být učenlivý a poslouchat do nejmenších podrobností vůli nebeského Otce. Jsem si jist, že svatý Josef nechápal mnoho věcí, které mu Otec kvůli Ježíšovi ukládal.

„Vstaň, vezmi dítě a matku a jdi do Egypta.“ A evangelium nám říká, že poslechl okamžitě.

Uplyne nějaká doba a anděl mu znovu řekne: „Vrať se do izraelské země.“ Svatý Josef dělá v každém okamžiku to, co mu ukládá Bůh, a plní přesně Boží vůli, ničemu se nedívá a na nic jiného nemyslí. Prostě: to chce Ten, který mi svěřil toto poslání, mým úkolem je poslouchat a plnit jeho pokyny, aniž bych cokoliv z toho měnil.

Zdá se mi, že právě proto Bůh svěřil svatému Josefovi Ježíše a Marii. Kdyby měl svatý Josef všechny ctnosti, ale byl méně věrný, Otec by nepochybně nevložil do jeho rukou poklady. Svatý Josef byl nejvěrnější, proto mu Bůh svěřil nejdražší poklad.

* * *

Proto jestliže se má Ježíš narodit v našem srdci, znamená to, že Otec nám svěří stejný úkol jako svatému Josefovi, dá nám svého Syna.

Otec svěřuje svého Syna jen do dobrých rukou. Musí mít jistotu o naší věrnosti. To, co žádá od kohokoliv, aby mu mohl svěřit svého Syna, je totéž, co žádal od svatého Josefa: naprostá věrnost. Důvod je tento: Co uděláme s Ježíšem? Jak budeme chránit tento poklad nám svěřený? Aby nám Bůh mohl svěřit tento poklad, požaduje, abychom byli dokonale věrní, abychom dělali s Ježíšem to, co chce Boží vůle. On je na to, aby dával pokyny, a my nejsme nic jiného než jeho nástroj. Největší kvalitou nástroje je být učenlivý v rukou uživatele.

Proto je potřeba, abychom připravili pro Ježíše svatého Josefa, tzn. naprostou věrnost. Musíme být stáji, musíme být svatým Josefem. Budeme stáji v pokoře jako on a z našich ubohostí vytěžíme dobrodiní být jako svatý Josef pro věrnost, s jakou budeme plnit pokyny našeho nebeského Otce.

Když budeme mít Ježíše v srdci, nebudeme chtít nic jiného než to, co chce Otec. Bude chtít, aby Ježíš plakal? Necháme ho plakat. Bude chtít být skrytý? Ukryjeme ho jako svatý Josef.

Kéž bychom byli věrní! S jakou štědrostí by nám Otec dal svého Syna! Jak rád by nám ho svěřil!

Proto abychom byli věrní, nesmíme chtít ani vyhledávat nic jiného než Boží vůli. Právě proto je postava svatého Josefa tak klidná, tak vlná, tak sladká. Skrze stránky evangelia, které o něm mluví tak málo, můžeme vidět, že osoba svatého Josefa je vždy klidná, je vždy v pokoji. Proč? Protože neměl nikdy jinou vůli než vůli Otce.

Víme snad, co nám prospívá? Máme zcela jasné poznání o tom, co bude pro nás nejlepší? Nikoliv, nechodíme naslepo do prázdna. Nemáme snad dost smutných zkušeností, že jsme se tolikrát zmylili, když jsme šli za svou vlastní iniciativou a svými sklony?

* * *

Víme, že Bůh miluje bez míry, nebo lépe, nevíme to, protože nejsme schopni proniknout propastí Boží lásky. Jestliže nás miluje tak, jak nás miluje, a je sama Moudrost, čeho se můžeme bát?

Co na tom záleží, že nedokážeme a nemůžeme pochopit ten nebo onen Boží pokyn? Opakuji, svatý Josef neměl za úkol pochopit mnoho z Božích záměrů. Pravděpodobně nepředvídal, že Ježíš se má narodit v Betlémě. Snažil se pro něho v Nazaretě připravit to nejlepší, co mohl. Proto v okamžiku, kdy měl přijít na svět, ocitl se před skutečnos-

tí, že neměl pro něho k dispozici vhodný příbytek, nýbrž jen ten v Betlémě, ve stáji. Dobře, tak to chce nebeský Otec.

Stejně nechápal, proč má utíkat před Herodem a proč se má dítě ukrývat jako smrtelný člověk. Nechápal a neuměl si vysvětlit mnoho věcí, proto si vždy řekl: „Bůh to tak chce, a tak se to stane.“

Kéž bychom i my byli tak věrní! Kéž bychom pokládali za jedinou normu Boží vůli!... Skutečnost, že jsem se dnes probudil se strašným dědictvím – nic nevidím, nic neslyším –, mě má přivést k jediné myšlence: Bůh to tak chce.

Ale jak to může Bůh chtít?

Vyšší stránka odpovídá: Co jsi schopen pochopit? Buď věrný. Neznáš všechny přednosti, které ti Bůh nabízí, když na tebe seslal tuto vyprahlost. Proč chceš pochopit to, co ti Bůh chce vložit do tvé duše?

Stane se, že jsem toužil udělat tolik a tolik věcí, a nakonec

nejsem schopen udělat nic. Co na tom záleží, jestliže Bůh to tak chce? Chce ti říct, že tak je to lepší, než jak sis to sám vymyslel.

Je třeba, abychom byli přesvědčeni, že můžeme v duchovním životě jen docela málo, skoro nic, že sami od sebe jen tápeme. Jestliže tedy neznáme cestu, proč se nedáme vést zkušenou rukou?

Tímto vůdcem je Boží vůle. Nedejme se vést touhou, že chceme všechno pochopit. Taková touha se rodí z naší seblásky a hlouposti, což jsou věci téměř totožné.

Nemá snad Bůh plné právo, aby s námi disponoval, jak se mu líbí? Nejsme jeho služebníci? Není úkolem služebníka plnit příkazy svého pána, i když je nechápe?

Je jasné, že to, co Bůh chce, se vždy podaří. A i kdyby se to nepodařilo, my jako tvorové se musíme podřídít jeho vůli. „Všechno, co Bůh chce, je dobré

pro ty, které miluje.“ Chce Bůh, aby byl oslaven na náš úkor? Dobře, musíme se podřídít!

* * *

Ale třetí a rozhodující důvod je naše láska, kterou mu přinášíme. Kdo miluje, dělá to, co je milovanému milé. Není láska horoucí touhou dělat pro milovaného všechno, a to i za cenu obětí? Proto jestliže milujeme Boha, je třeba, abychom mu dělali radost, a čím větší oběť to stojí, tím lépe.

A jestliže ho milujeme, proč se nedáme vést jeho vůlí? Kdy už se přesvědčíme o tom, že jediná věc, kterou máme dělat, je Boží vůle?

Sám Boží Syn nás tomu učil svým příkladem. Říká v evangeliu: *Dělám vždy jen to, co se líbí mému Otci. Mám jiný pokrm a jiný nápoj, který vy neznáte, a to je činit vůli mého Otce.* Učil nás, abychom se modlili: *Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.*

Tím chce říct, že svatí v nebi plní dokonale Boží vůli. Kdybychom konali Boží vůli tak dokonale, jako to činí blažení v nebi, země by se stala nebem. A to nejen pro dokonalost, jakou to předpokládá v duši, ale také pro pokoj, který to s sebou přináší.

Duše, která koná Boží vůli, žije v pokoji, je šťastná. Je šťastná, protože tajemství štěstí je v tom, že se ve všem plní Boží vůle.

A aniž bychom dělali velké úvahy, není šťastná osoba, které se každým okamžikem děje to, co chce? Předpokládejme, že v každém okamžiku vidí naplněné všechny své touhy. Jak musí být šťastná! Co jiného je štěstí než naplnění našich správných tužeb?

Lidé tohoto světa hledají štěstí v uspokojení svých tužeb a svých sklonnů, a proto není možné, aby dospěli ke štěstí.

Tajemství jak být šťastný najdeme každý den, jestliže nechceme nic jiného než to, co chce Bůh. Chce Bůh, abych spal, chce Bůh, abych pracoval? To je právě to, co chci já, protože nechci nic jiného, než co chce On.

Tak se budou stále naplňovat má přání a já budu šťastný.

Toto štěstí z plnění Boží vůle v každém okamžiku je charakteristické pro svatého Josefa.

Aby nám Otec dal Ježíše, chce od nás tuto věrnost: abychom byli věrní jeho svatě vůli. Tak Otec vidí, že jsme hodni přijmout Ježíše. Otec může pak říct: Jestliže této duši dám svého Syna, bude se o něho starat se stejnou věrností jako svatý Josef.

Připravme se tedy na přijetí Ježíše, který se narodí v našem srdci, vytrvalou a nejpřesnější věrností. Nedělejme nic jiného než Boží vůli. Varujme se všech léček, které nám ďábel klade do duše, aby nás oddělil od Boží vůle. Exegeté upozorňují, že pokušení, která činil ďábel našemu Pánu, měla za cíl vzdálit ho od Boží vůle. Ježíš se postil podle Boží vůle a ďábel mu přišel říct: „Jsi-li Boží Syn, poruč tomuto kameni, aby se stalo chlebem.“

Otec chtěl, aby se jeho Syn představil jako prostý a pokorný, a ďábel mu navrhuje, aby to udělal jinak: „Jsi-li Syn Boží, seskoč dolů.“

Židé měli představu, že Mesiáš bude dobyvatel a podrobí si celý svět a všechna království. Proto ďábel říká našemu Pánu: „Jsi-li Mesiáš a chceš získat všechna království, pokloň se mi. Jsou moje a já ti je dám.“ Náš Pán nepřišel, aby získal království materiálně, ale skrze utrpení a kříž. Ale všechna pokušení ďábla nemají jiný smysl než vzdálit nás od Boží vůle.

Musíme být věrní, velice věrní, protože zvláště v těchto dnech, když Bůh uvidí naši citlivost vůči jeho vůli, vloží nám do srdce svého Syna.

Nyní to tedy víme: abychom přijali Ježíše, je třeba připravit stáj a je třeba připravit mu svatého Josefa. Je nutné, aby v naší duši byla pokora.

* * *

Když měl Ježíš přijít na svět, potřeboval mateřské lůno, potřeboval něžné srdce, jakým je srd-

ce matky. A Otec mu je připravil. Ani stáj, ani Josef, ani andělé, ani pastýři by Ježíši nestačili.

Potřeboval především vždy Pannu Marii. Zdá se mi, když chceme vysvětlit věci naším způsobem, je nutné, aby zde na zemi bylo lůno, které by Ježíši posloužilo tak, aby se mu příliš nestýskalo po lůně Otcově.

Je jasné, že Božské Slovo neopustilo Otcovo lůno, ani je opustit nemohlo. Proto říkám, když mluvíme v naší lidské řeči, že bylo nutné, aby Ježíš při příchodu na tento svět našel srdce, které ho může pojmout.

Žádné srdce není tak chápající jako srdce matky. Žádné srdce nemůže pojmout Ježíše tak jako srdce svatě Panny.

Zdá se mi, že náš Pán by se na tomto světě cítil sám, i kdyby byl obklopen společností lidí. Existuje vnější společnost a intimní společnost. Můžeme být obklopeni velkým množstvím lidí, a cítit se sami, a můžeme být bez nich, a osamoceni se necítíme.

Ježíš, který nesl ve svém Srdci tak velká tajemství, potřeboval srdce, které by s jeho božským Srdcem bilo jednohlasně. A které srdce by to mohlo být, ne-li ono Srdce nejsvětější Panny.

Proto více než o stáj, ze které mohl dát světu nejvýmluvnější svědectví krajní pokory, více než o služebníka věrného a moudrého postaral se Otec, aby mu připravil Mariino Srdce, toto něžné Srdce, které zapomínalo na sebe a bylo připraveno přijmout všechny oběti, jediné Srdce, které bylo schopné pochopit kruté bolesti a vnitřní muka Srdce Ježíšova.

* * *

Pokaždé, když se Ježíš rodí, potřeboval mateřské srdce a mateřské lůno. Nezdá se nám, že když přichází do našeho srdce, potřeboval zde najít něco z oné něžnosti a z oné lásky, kterou měl v nejsvětější Panně Marii?

Zpočátku jsem myslel na různé formy přípravy, než se Ježíš narodí v našem srdci. Že je mož-

no přijmout Ježíše, jak ho přijala stáj, jak ho přijal svatý Josef, nebo jak ho přijala Panna Maria. Že si každý může vybrat způsob, jaký by se mu líbil.

Ale změnil jsem názor. Nemůžeme si vybírat z těchto tři možností, je nutné, aby naše srdce bylo kompletním Betlémem, aby v něm byla stáj, svatý Josef a nejsvětější Panna Maria, a tak aby přijalo Ježíše.

Chci říct, že je nutné, abychom, když chceme přijmout toto nejkrásnější Dítě, udělali to, co udělal nebeský Otec, totiž musíme mít pokoru a být stáji; mít dokonalou věrnost a být svatým Josefem. Ale především musíme mít něžné srdce, jemné, které zapomíná na sebe, jako bylo Srdce nejsvětější Panny Marie.

Co by dělal Ježíš, kdyby toto všechno nenašel v našem srdci? To, co dítě nejvíce potřebuje, je mateřský cit, něžnost. Kéž Ježíš, až přijde tuto vánoční noc do našeho srdce, najde zde alespoň odraz Mariiny něžnosti, jinak nebude spokojen.

Ježíši nijak nevadilo, že jesle byly tvrdé, že byla veliká zima, že kolem něho nebyli lidé, měl mateřský klín a to mu stačilo. Ten mateřský klín byl pro Ježíše ten nejněžnější, nejlaskavější. Nedíval se po tom, co ve stáji scházelo, Mariin klín byl pro něho kopií Otcova lůna a Ježíš cítil v určitém smyslu, že se nachází v nebi.

Jestliže Ježíš nenajde v našem srdci onu mateřskou něžnost, kterou našel u nejsvětější Panny, nebude spokojen.

Nezáleží tak na tom, že v našich duších nejsou ctnosti, že je zde bída, málo záleží na tom, že jsou chudé a nehostinné jako stáj, jen když se zde nachází Mariin odlesk, její vůně, její teplo, její klín, její něžnost, její slovo, její srdce.

Nejlepší způsob jak se připravit na přijetí Ježíše je připravit mu v našich duších mateřský klín. Tak bude Ježíš spokojen, bude se mu zdát, že je na Mariině klíně a bude šťasten.

Ale je to vůbec možné? A proč ne? Boží láska vnímá všechny vůně. Jestliže zde na zemi se rozlišují jedny city od druhých, je to důsledek malosti a malichernosti našeho srdce.

Zde na zemi rozlišujeme dobrotu od spravedlnosti, moudrost od lásky. V nebi všechny tyto věci jsou jedno a totéž. Tam všechno splývá v dokonalé Boží jednoduchosti. Stejným způsobem zde na zemi se city rozlišují vzhledem k naší malichernosti a malosti. Jedna věc je otcovská láska, jiná láska synovská, jiná láska manželů, jiná mezi přáteli atd. atd. Nejsou však ničím jiným než výbrusy JEDINÉ lásky, a to je láska Boží. A v nebi uvidíme, že Boží láska, láska, jakou nás Bůh miluje, zahrnuje všechny aspekty, všechny formy lásky, které se zde na zemi rozlišují. Je pro nás otcem, matkou, manželem, synem, přítelem, vším, po čem můžeme toužit naše srdce.

Tak jako paprsek slunce, který prochází hranolem, se rozkládá na všechny barvy spektra, tak je tomu s Boží láskou. Když prochází prismatickým našeho srdce, rozděluje se, nicméně je to jediná láska Ducha Svatého, která se rozlévá v našem srdci, a je to dokonalý, i když vzdálený obraz božské lásky.

Proto naše láska k Bohu obsahuje všechny odstíny a všechny příchutě, láska, kterou nám Bůh vkládá do srdce, má všechny aspekty, protože je kopií nekonečné lásky.

Je proto nutné, aby láska, která existuje v našich srdcích, měla mateřskou charakteristiku.

* * *

Cítíme v našem srdci mateřskou něžnost k Ježíši? Mateřská láska je nejdokonalejší ze všech lásek, je to láska nejsilnější, nevěrnější a také nejněžnější a nevroucnější, láska, která vystupuje z břehů.

Matka od svých dětí nic nezdává, nic neočekává, její slávou je rozdávat. Mateřská láska je láska nejcitlivější. Kdo má pro nás takové něžnosti jako naše ma-

minky? Nikdo nás nechápe jako ony, nikdo nedokáže uhádnout naše nejtajnější myšlenky, nikdo jako ony nezná tajemství jak se dotýkat našich ran, aniž by nás kdy zranily.

Mateřská láska je láska nejnižší, matka netouží po svém prospěchu, jediným dobrem pro ni je dobro jejích dětí. Jsou-li šťastné, je šťastná i ona. Matka je mučednice, která se ustavičně obětuje za své děti a v tom nachází své potěšení i slávu.

Proto když Ježíš přichází na svět, potřebuje srdce matky. Proto nebeský Otec, když připravoval všechno to, co bylo zapotřebí k přijetí svého Syna, spolu se stáji a svatým Josefem připravil mateřský klín, nejněžnější Mariino Srdce.

* * *

Můžeme milovat Ježíše s takovou něžností, s takovou nezištností, s takovým sebezapřením, tak aby naše srdce bylo obrazem srdce nejsvětější Panny Marie?

Pak Ježíš bude spokojen. Po Otcově lůně může být spokojen jen na klíně nejsvětější Panny. Proto je nutné, abychom ho milovali takovým způsobem, aby se cítil jako na klíně nejsvětější Matky.

Abychom těšili Ježíše, potřebujeme mateřské srdce, abychom chápali jeho utrpení, abychom přijali jeho tajemství a sdíleli jeho muka, potřebujeme srdce matky.

* * *

Připravme tedy pro Ježíše mateřskou lásku, milujme ho s takovou něžností a s takovou nezištností, jaké jsou vlastní Mariinu srdci. Uvidíme, že Ježíš bude spokojen, že se v našem srdci může narodit a odpočívat v něm. Ať je naše srdce dokonalým Betlémem. Až Bůh pošle anděly v oné požehnané noci, i kdybychom je sami neslyšeli, zpívejme z celého srdce:

Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!

Překlad -lš-

PLODNÁ CESTA - pokračování ze str. 2

města Izmiru a jiných částí Turecka a také ze zahraničí. U „Mariina domku“ jsme se cítili jako doma a v oné atmosféře pokoje jsme prosili za mír ve Svaté zemi a na celém světě. Zde jsem chtěl vzpomenout na Dona Andreu Santora, který vydal v turecké zemi svědectví krve pro evangelium.

Významný krok v ekumenickém sblížení

Onen střední „kruh“, týkající se ekumenických vztahů, zabral střední část této cesty a došlo k tomu u příležitosti svátku sv. Ondřeje 30. listopadu. Tato okolnost vytvořila ideální kontext pro upevnění bratrských vztahů mezi biskupem Říma, nástupcem Petrovým, a ekumenickým patriarchou Konstantinopole, církve založené podle tradice apoštolem Ondřejem, bratrem Šimona Petra. Ve stopách Pavla VI., který se setkal s patriarchou Atenagorem, a Jana Pavla II., kterého přijal Atenagorův nástupce Dimitros I., obnovil jsem s Jeho Svatostí Bartolomějem I. toto velké symbolické gesto, abych potvrdil vzájemný úkol pokračovat na cestě k obnovení plného společenství mezi katolíky a pravoslavnými. Abych potvrdil tento pevný zájem, podepsal jsem s ekumenickým patriarchou společné prohlášení, které představuje další etapu na této cestě. Bylo zvláště významné, že tento akt se uskutečnil na závěr slavnostní liturgie o svátku sv. Ondřeje, které jsem byl přítomen a kterou zakončilo dvojí požehnání udělené biskupem Říma a patriarchou Konstantinopole, nástupci apoštolů Petra a Ondřeje. Takovým způsobem jsme dali najevo, že u základů každého ekumenického úsilí je vždy modlitba a vytrvalé vzývání Ducha Svatého. Stále v tomto okruhu jsem měl v Istanbulu to potěšení navštívit patriarchu arménské apoštolské církve Jeho Blaženost Masroba II. a také se setkat se syrsko-pravoslavným

metropolitou. Rád bych ještě připomněl v této souvislosti rozhovor, který jsem měl s velkým rabínem Turecka.

Závěr v latinské katedrále

Moje cesta skončila právě před odjezdem do Říma návratem do nejnvtřnějšího „kruhu“, tj. setkáním s katolickým společenstvím, přítomným ve všech svých složkách v latinské katedrále Ducha Svatého v Istanbulu. Při mši svaté byl přítomen ekumenický patriarcha, arménský patriarcha, syrsko-pravoslavný metropolita a představitelé protestantských církví. Nakonec zde byli spojeni v modlitbě všichni křesťané v různosti tradic, rituů a jazyků. Konfrontování s Kristovým slovem, které slibuje věřícím *řeku živé vody* (Jan 7,38), a s obrazem mnoha údů spojených v jednom těle (srov. 1 Kor 12,12-13) prožívali jsme zážitek obnovených Letnic.

Draží bratři a sestry, vrátil jsem se do Vatikánu s duší plnou vděčnosti vůči Bohu a s pocity upřímné lásky a úcty k obyvatelům milovaného tureckého národa, u něhož jsem cítil, že mě přijal a pochopil. Sympatie a srdečnost, kterými jsem byl obklopen, a to i navzdory nevyhnutelným těžkostem, které moje návštěva způsobila normálnímu průběhu každodenních aktivit, zůstávají mi jako živá vzpomínka a nutí mě k modlitbě. Kéž všemohoucí Bůh pomáhá tureckému národu, jeho vládě a představitelům různých náboženství budovat společně budoucnost v míru, aby tak Turecko mohlo být mostem přátelství a bratrské spolupráce mezi Západem a Východem. Modleme se tedy, aby na přímluvu nejsvětější Marie Duch Svatý zúrodnil tuto apoštolskou cestu a oživil v celém světě poslání Církve, ustanovené Kristem, aby hlásala všem národům evangelium pravdy, pokoje a lásky.

*Bollettino Vaticano 6. 12. 2006
Mezititulky redakce Světla*

...a rozhodli se pro život svých dětí

Zkušenosti jedné pracovnice z centra „Pro život“

Ve vídeňském centru „Pro život“ se den co den svádí bitva o život nenarozených dětí. Mnoho žen se pak rozhodne v jejich prospěch. Je to duchovní boj, na kterém se mohou všichni podílet svou modlitbou.

„Ohrožují pak moji kariéru!“

Dopoledne volala jedna žena a objednala si rozhovor u psycholožky. Byla těhotná a měla v úmyslu své dítě utratit, ale chtěla se ještě nejdříve poradit. Spolupracovnice s ní dohodla termín ještě týž den odpoledne.

Žena přišla do poradny. Bylo na ní vidět, že je pod tlakem. Její přítel, který se ještě před několika dny chtěl s ní oženit, po zprávě o těhotenství zmizel jako dým, její nadřízený jí řekl, že její další kariéru umožní jedině potrat, a také kolegové v práci, rodiče a příbuzní se postavili proti ní. Ona sama měla strach stát jen sama s dítětem.

Během rozhovoru jsem vysílala stále nové a nové střečné modlitby k Duchu Svatému, aby mi vnukl správná slova. Bylo krásné prožívat, jak se během poradního rozhovoru uvolňovala její křeč.

V hloubi srdce dítě chtěla. Měla v děloze myom a musela počítat s tím, že bude mít v těhotenství bolesti a za určitých okolností bude muset dokonce podstoupit operaci. Byla však ochotna to přijmout, jen kdyby jí někdo s dítětem pomohl. Vyprávěla jsem jí o jiných těhotných ženách, které rovněž zůstaly samy a hledaly kontakt. I o Bohu jsem se ženě mohla zmínit, o uzdravení, které od něho vychází, když se na něho obrátí. Po rozhovoru poděkovala za pomoc a řekla, že získala novou naději.

Během rozhovoru jsem se dověděla, jak nás našla. Když zjistila, že je těhotná, bylo jí jasné, že chce potrat, ale čím více se blížil jeho termín, tím více byla

nejistá. Náhodou šla kolem naší výlohy a vzala si naši vizitku a rozhodla se, že nás zavolá.

Při rozhovorech, jako byl tento, jsme si vědomi, jak důležitá je modlitba, která je u mnoha lidí v pozadí. Jen Bůh sám může změnit srdce člověka a může vrátit ženám opět naději i navzdory všem okolnostem.

Začala plakat a já jsem znejistěla...

Jedna cizinka spolu s přítelkyní, která jí dělala tlumočnici, byla na cestě k potratové klinice. Adresu obdržela od svého ženského lékaře. Na cestě ji oslovila pouliční aktivistka a přivedla ji nakonec do poradny.

Byla si jista, že dítě nechce, měla již tři děti, nejmladšímu bylo 8 měsíců. Neměla nikoho, kdo by jí s dětmi pomohl, a kromě toho byla přesvědčena, že další dítě by bylo zátěží pro její zdraví. Druzí jí v tomto názoru podporovali. Muž nebyl zásadně proti dítěti, ale všechno rozhodování přesunul na ni. Byt byl malý a k tomu drahý. Finanční situace byla dosti napjatá. Myslela si také, že dětské přídatky se cizincům neposkytují.

Podívaly jsme se spolu na film o vývoji dítěte a já jsem jí vysvětlila tělesné a psychické následky potratu. Rodina by tím trpěla, zvláště děti, které velice milovala. Pak jsem jí vyprávěla o pomoci, kterou jí můžeme nabídnout, a vysvětlila jsem jí, že má nárok na dětské přídatky.

Tu se žena dala do pláče a já jsem znejistěla, protože jsem nevěděla, co se v ní děje. Na konci rozhovoru jsem s ní mluvila o Bohu, který jí dítě daroval. Krátce jsme se pomodlily a já jsem přinesla termínový kalendář, abych jí sjednala schůzku se sociální poradkyní. Tu její přítelkyně řekla: „Tato žena se modlila k Bohu ještě dříve, než se vydala na cestu k potratové klinice. A když se dala do pláče, řekla mi, že ji Bůh miluje, když ji sem poslal.“

Děkuji ti, Otče, ty neopouštíš nikoho, kdo k tobě volá!

Bůh změnil srdce obou

V dohodnutém termínu přišla do naší poradny mladá žena. Měla za sebou již první konzultaci a nyní přišla, aby si definitivně domluvila místo a termín nástupu do práce. Během rozho-

voru jsem si všimla, že váhá a že je stále spíše nakloněna k potratu. Byla vystavena velkému tlaku. Její přítel musel odejít do zahraničí na jeden rok, aby zde vykonával vojenskou službu. Byl silně proti dítěti. Pokud mluvila o potratu, byl velice přátelský, ale od té doby, co přišla k nám, nebylo s ním k vydržení.

Oba byli bez práce – co tedy mohli dítěti nabídnout? Byť právě vrátili, protože byl ve velice špatném stavu. Rodiče přítele, u kterých bydleli, na ni vyvíjeli silný nátlak. Ona dítě měla ráda a v podstatě dítě chtěla, ale sama si nedokázala vytvořit pevný názor.

Pokusila jsem se posílit její mateřské vědomí a ještě jednou jsem jí vysvětlila, že usmrcením dítěte problém nevyřeší, nýbrž jen odsune. Usmrcení člověka nikdy nepřináší požehnání. Tato informace a sdělení, že již zítra může nastoupit do práce, jí pomohla znovu se rozhodnout pro dítě. Modlily jsme se spolu a to ji velice došlo.

Když jsem tuto ženu doprovázela k východu, čekal tam na ni její přítel. Využila jsem této příležitosti a pozvala jsem ho do poradny. Zeptala jsem se ho, jak se staví k dítěti, a on vysvětlil svůj postoj. Co může jeho žena dítěti nabídnout? Poukázala jsem na válku, která panuje v jeho zemi, a zeptala jsem se ho, zda se touto válkou něco vyřeší. Kromě smrti, zničení a nenávisti se ničeho nedosáhne. Ale potrat je ještě horší, protože tady nestřílí cizí na cizího, nýbrž rodiče vydávají na smrt své vlastní dítě. To, co dítě potřebuje, je otec, který mu věnuje čas, zahraje si s ním fotbal nebo šachy.

Tu mi začal vyprávět, že v dětství nic takového neměl. Odpověděla jsem: „Podívej se, pak je tvoje dítě bohatší než ty a mnoho jiných dětí, které možná mají hezké hračky, ale nemají otce, který by měl pro ně čas. To nejlepší, co můžeš dát svému dítěti, je dobrý příklad, při kterém plníš svou povinnost a nevyhýbáš

se odpovědnosti. Na frontě také nemůžeš říct svým kamarádům: - Ahoj, je mi moc horko, já jdu od toho!"

Velice to na něho zapůsobilo a slíbil mi, že se podle toho pokusí žít. Nakonec jsme se spolu modlili a já jsem si všimla, že Bůh zcela změnil jeho srdce. Děkuji ti, Ježíši, že léčíš zložená srdce.

Tu ukázal svou pravou tvář

Jedna žena, která si s námi dohodla předem termín, přišla do poradny se svým přítelem a patnáctiměsíčním dítětem. Byla si vlastně jista, že půjde k potratu. Nejdříve jsem se s ní posadila v poradně a požádala jsem přítele, aby počkal v čekárně.

Navzdory pilulce otěhotněla a nechtěla prodělat znovu to, co při prvním dítěti. Přerušila tehdy školu a chtěla ji nyní dokončit. Její rodiče by ji sice podpořovali, ale šťastní by z toho nebyli. Měla zatím ze školy volno, ale byt nebyl právě levný.

Kromě toho tvrdila, že by neměla dosti času pro sebe a pro dítě. Informovala jsem ji o vývoji dítěte a o následcích potratu. Velice ji to zarazilo a já jsem upozorovala, že se její srdce pootevřelo.

Nakonec jsem zavolala jejího přítele, se kterým bydlela, abych také jemu sdělila fakta o dítěti. Byl ke své přítelkyni velice hrubý a vmetl jí do tváře urážlivě, že ho nemiluje. Jeho poznámky svědčily o jeho velkém egoismu.

Odešli pak spolu a já jsem si nebyla jistá, zda bylo rozumné přibrat ho k rozhovoru. Ale pak jsem se dověděla, že dělal ženě scény i doma a já jsem na jeho chování nemohla mít žádný vliv. Ukázal však svou pravou tvář a žena si uvědomila, že se jí opravdu nevyplatí, aby pro takového muže obětovala své dítě, a rozhodla se, že ho přiveď na svět.

Z VISION 2000 - 6/2006
přeložil-lš

Redemptorista P. Mariscal, který zde z pověření biskupa kázal týdenní lidové misie, popsal svoje zážitky následovně:

„Když jsme přišli kázat misie, byli obyvatelé zdejší obce ve velmi politováníhodném duchovním stavu. Mezi lidmi a tamním farářem Pedrem Rodriguezem došlo k těžkému sporu. Farář dokonce opustil svou církevní obec a odebral se do sousední filiální obce svatého Martina. Kdo zavinil tento nešťastný spor, nevím. V každém případě to s Manzanedou vypadalo velmi špatně. Lidé neměli ke kněžím vůbec úctu. Když se na ulici ukázal nějaký jiný kněz, lidé mu nadávali a dokonce po něm házeli kamením.

Biskup z Astorgy se domníval, že rozbourené city nejlépe uklidní lidové misie. Proto poslal do Manzanedy nás redemptoristy. Každý si umí představit, že jsme tam odcházeli s velmi smíšenými pocity. Když jsme přijeli do farnosti, nikdo nás neuvítal, jak bývá všude zvykem. Naopak, lidé se o nás vůbec nezajímali a rozhodli se, že se našim kněžím budou vyhýbat. S důvěrou v Boží pomoc jsme nezačali kázat přímo ve farnosti, ale ve filiálním kostele svatého Martina. Z okolních obcí přivedlo na misie svoje děti jen málo věřících, ale z Manzanedy nepřišel vůbec nikdo. Teprve pátý den přišlo od tamtud několik lidí, ale pouze ze zvědavosti a nikoliv z upřímné zbožnosti.

Přesto jsme neztráceli odvahy. Napsal jsem tehdy našemu představenému v Astorze, že my kazatelé bychom šli nejradyji domů, protože, jak se zdá, nemá to žádný význam, abychom zde pokračovali v práci. A hle, již další den nám přišel zázračně na pomoc sám Pán. V průběhu dvaceti minut dokázal to, o co jsme se zbytečně snažili celý týden.

Bylo to 20. dubna 1903 na svátek patrona diecéze sv. Turlibia z Astorgy. Děti přijaly ráno svatě přijímání s velkou nábož-

Ježíšek z Manzanedy

Zázračná událost z Manzanedy je nejlépe zdokumentovaným eucharistickým zázrakem v dějinách Španělska. Popisuje ho dr. Marie Haeseleová v knize „Eucharistické zázraky z celého světa“.

20. dubna 1903 se prostřednictvím zjevení Božského Ježíška obrátila celá farnost, která odpadla a víru nepraktikovala. Obec Manzaneda spadá do biskupství Astorga.

ností. Prosil jsem je přitom, aby se modlily za obrácení svých rodičů a příbuzných. Ony to udělaly a nebeský Příklad dětí nečekaným způsobem projevil svou dobrotu a vyslyšel jejich dětskou modlitbu.

Na ten den večer bylo vyhlášeno slavnostní odprošení před vystavenou Nejsvětější Svátostí oltářní. Já jsem měl kázat. Ale zdálo se, že se všechno spiklo proti nám. Nachladil jsem se a téměř jsem ztratil hlas. Proto jsem pověřil svého společníka P. Romera, aby kázal místo mne. On však mě prosil, abych od toho upustil, že ještě nikdy neměl slavnostní odprošení a není na to připravený, a už vůbec ne v tak obtížných podmínkách.

Co dělat? Řekl jsem mu, aby místo toho kázal o pekle. Proti očekávání přišlo tentokrát mno-

ho dospělých, především proto, že chtěli uvidět krásné osvětlení, které bylo na programu. Kázání o pekle vyslechli s nechtě, ba přímo s odporem a někteří dali najevo svůj posměch. Když P. Romero skončil, zažehli jsme na oltáři velké množství svíček. Mezitím jsem vstoupil na kazatelnu, abych předříkával slova odprošení. Můj hlas byl však velmi slabý a nebylo mě téměř slyšet.

Náhle naplnil kostel veliký jas, při kterém světlo všech zažehnutých svíček se jevílo ničím. Bylo to, jako by přímo v kostele vyšlo slunce. Lidé okamžitě povstali. Všichni se upřeně dívali na oltář, aby viděli zázrak, který se tu odehrával. Šestileté děvčátko zvolalo uprostřed ticha jasným hlasem: *Chci vidět děťátko!* Všichni si najednou klekli. Když jsem totiž začal hovořit z kazatelny, nějaký hlas mi šeptal do ucha slova proroka Izaiáše: *Své ruce mám celý den rozpjaté nad svým lidem, ale můj lid mi nevěří a staví se mi na odpor. V tom okamžiku zmizel můj chrapot a můj hlas zněl tak mohutně jako nikdy v životě.*

Už si nepamatuji, co všechno jsem řekl. Cítil jsem, že to nemluvím já, ale skrze mne mluví někdo jiný. A kdo to byl? Sám božský Spasitel. Protože když jsem vyslovil vnuknutá slova, ve vystavené monstranci se náhle zjevila tvář dítěte. Mělo světlé vlasy a nejdříve bylo tak velké jako vložená hostie. Potom Ježíšek vystoupil z monstrance, s rozpjatými rukama stanul na oltáři před monstrancí, jako by chtěl obejmout všechny své děti, které před ním klečely.

Originální monstrance eucharistického zázraku, která je dodnes vystavena v muzeu farního kostela

Pohled na oltář starého kostelíka sv. Martina v Manzanedě

Hruď zářícího Ježíška byla otevřená a bylo vidět jeho Srdece. Na ruku i nohou měl rány, ze kterých vytékala krev. Měl sněhobílé šaty, poseté fialovými květy. Zářící Ježíšek byl viditelný celých dvacet minut, po které jsem kázal slova odprošení. Není možné si představit ohromení a svatou bázeň, jaká se zmocnila všech přítomných. Farář Don Pedro stál před oltářem, viděl přímo před sebou božské Dítě s krvácejícím srdcem a trásl se bázní a vzrušením. Vyzval jsem děti, aby po mně opakovaly prosbu za své rodiče. Ony sice povstaly a rozťáhly své paže jako Ježíšek, ale nebyly schopné ani slova. Zato sami dospělí začali opakovat po mně slova prosby. Se slavnostní vážností uzavřeli novou smlouvu věrnosti s Pánem jako kdysi Izraelité na poušti.

Když farář udělil přítomným monstranci svátostné požehnání, nebyl schopný dotknout se svaté Hostie, aby ji vyňal z monstrance a uložil do ciboria. Hostie se však sama vznesla a klesla do ciboria, které pak P. Pedro uložil do svatostánku.

Lidé nechtěli vůbec opustit kostel. Když jsem jim řekl, aby se vrátili domů, poslechli, ale nikdo se neodvážil otočit ke svatostánku zády a vycházeli z chrámu tváří k oltáři. Věřící pak šli za svým farářem a prosili ho, aby jim odpustil jejich urážky,

vrátil se do farnosti a žil mezi nimi jako dříve.

Všichni farníci přistoupili ke svaté zpovědi. Rozdělování svatého přijímání trvalo poslední den nesmírně dlouho, protože přišli lidé z celého okolí, aby u oltáře zázraku přijali svaté přijímání.

Když jsme poslední den zpívali děkovné Te Deum, zjevil se Ježíšek opět, ale tentokrát už neměl rány a z jeho šatiček zmizely fialové květy. Trvalou památkou na tuto událost je Ježíšek zobrazený na misijním kříži v té podobě, v jaké se zjevil.“

Biskup z Astorgy Mons. Vincente Alonso Salgado dal celý případ přísně prošetřit. Poslal do Manzanedy zvláštní komisi. Po krátkém čase mohl zveřejnit úřední potvrzení, které o celé události nepřipouštělo žádnou pochybnost. Největším důkazem je však víra a zbožnost ve farnosti, která byla dříve naplněná nenávistí vůči náboženství a knězi. Všichni muži se sdružili do eucharistického bratrstva, které se střídalo v adoraci před Eucharistií ve svatostánku.

Pramen: *Maria Maesele: Die eucharistischen Wunder aus der ganzen Welt, Christiana-Verlag Stein am Rhein;*

M. Traval y Roset SJ: Milagros Eucharisticos, Barcelona

Z Vítězství srdca přeložil -ls-

Pohled'te na Nemluvnátko!

Z kázání sv. Antonína Paduánského

Božské Dítě je klíčem k našemu štěstí. Abychom tento klíč získali, musíme se sami stát dětmi.

Anděl, který promlouval k pastýřům v noci Božího narození, opakuje totéž i nám, zvláště v době, kdy slavíme tyto radostné svátky: *Zvěstují vám velikou radost... dnes se vám narodil Spasitel. Najdete dětátko zavinuté v plénkách a položené v jeslích (Lk 2,10-12).* Narodila se radost, narodil se úsměv: končí noc smutku. Bude te prožívat radost nejen vy, ale celý národ, vlastně všechny národy, protože toto Nemluvnátko přináší spásu všem.

Bůh stvořil člověka ke svému obrazu. Člověk ho nosil v sobě, jako se nosí pečetní prsten. Tento obraz podával svědectví o pevném poutu a příslušnosti každého člověka k Bohu. Naši prarodiče tento prsten ztratili svým hříchem, když se chtěli rovnat Bohu, ztratili i cestu k Bohu, zdroji síly, spásy, věčného života.

Prsten spadl do propasti nečistoty, kde ho stráží satan a brání člověku v přístupu. Sám Bůh rozhodl, že tento prsten dojde a vrátí člověku, aby mu opět připomínal jeho obraz a otevřel bránu k věčnosti. Syn Boží odložil šat svého majestátu, vzal na sebe prosté šaty lidstva a sestoupil do slzavého údolí, aby nás spasil.

Díváme se na *Dítě zavinuté v plénkách a položené v jeslích...*, díváme se na žvatlající Moudrost, ochromenou Moc, ponížený Majestát, díváme se na Nekonečného v postavě dítěte, Bohatství ukryté v chudobě, Krále andělů ve stáji, Nezměrnost ve

žlabu. Nedejme se oklamat dojmem. Radujme se s celým stvořením, protože končí noc smrti a těm, kteří uvěří, se otevírá počátek nového života.

Pohledme na toto Dítě, ono je klíčem k našemu štěstí. Abychom tento klíč ke štěstí získali,

musíme se sami stát dětmi, malými, bezbrannými, složit všechnu důvěru do nebeského Otce, dětmi, které potřebují lásku a milují s prostotou dítěte.

Sláva Bohu na výsostech a na zemi pokoj (Lk 2,14). V tuto zázračnou noc se na zemi vrací ticho pokoje. I když za stáji války neutichají, nevyhasla lidská nenávist, tento mír, planoucí z božských jeslí, je schopen proniknout svět, jestliže lidé budou souhlasit, aby se v jejich srdcích narodil Boží Syn.

Parafráze na kázání sv. Antonína

(Podle Poslaniec Św. Antoniego z Padwy 11-12/2006)

Giovanni di Matteo (XV. stol.): Matka Boží s Děťátkem mezi sv. Antonínem Paduánským a Mikulášem z Tolentina

Mohla by pro nemocného, který je v posledním tažení, existovat blaženější zpráva než oznámení, že šikovný lékař ho vytrhl z tenat smrti a je opět zcela zdravý? Ale mnohem blaženější, moji bratři, je poselství, které dnes anděl přináší celému světu v osobách pastýřů. Ano, bratři, ďábel způsobil hříchem strašné a smrtelné rány našim duším. Zasadil v nich nejstrašnější vášně, ze kterých vyrůstají všechny ostatní: pýcha, chamtivost a smyslnost. Když jsme se stali otroky těchto strašných vášní, byli bychom právě jako mnoho těch beznadějně nemocných, kteří čekají na svou smrt, kdyby nebyl přišel Ježíš Kristus, náš skutečný Lékař, aby nám pomohl. Ale dojat naším neštěstím, opustil lůno svého Otce, přišel na svět v ponížení, v pokoře a v utrpení, aby zničil ďáblovo dílo a připravil účinné léky na strašné rány, které nám starý Had způsobil.

Ano, moji bratři a sestry, tento něžný a milující lékař přišel, aby nás uzdravil od našich duchovních nemocí a zasloužil nám Boží milost, abychom pak vedli život v pokoře, chudobě a umrtvenosti. A aby nás k tomu snáze přivedl, chce nám on sám dát příklad. Vidíme to obdivuhodným způsobem při jeho narození. Vidíme, jak nám ten lék připravil:

Ponížeností a poslušností – lék pro naši pýchu.

Krajní chudobou – lék pro naši lásku k pozemským statkům.

Svým utrpením a sebezapřením – lék pro naši snahu po smyslovém uspokojení.

Takovým způsobem, moji bratři, obnovuje v nás znovu duchovní život, o který nás Adamův hřích oloupil. Přišel, aby nám otevřel bránu nebes, kterou nám uzavřel hřích. A po tom všem vám dávám k úvaze, jakou radostí a vděčností musí být uchvácen křesťan v okamžiku, kdy dostává tak mnoho

dobrodiní. Je třeba ještě něčeho víc, moji bratři, abychom vzbudili lásku k tomuto nejblaženějšímu a lásky nejhodnějšímu Ježíši, který přichází, aby se dal obtížit všemi našimi hříchy, vzal je na sebe a za nás za všechny zadostiučinil spravedlnosti svého Otce! Ó, můj Bože, může dobrý křesťan na toto všechno pomyslet, aniž by zemřel láskou a vděčností?

Sv. Jan Maria Vianney

Říkám současně, že první rána, kterou je zraněna naše duše, je pýcha, tato tak nebezpečná vášeň, která spočívá v přehnané sebelásce a přeceňování

Nebesa, zděste se! Bůh ve stáji!

nás samých a má tak za následek, že

– nechceme být na nikom závislí ani nikoho poslouchat,

– ničeho se tak nebojíme, jako abychom nebyli v očích lidí poníženi,

– hledáme to, co nám může podle lidského názoru přinést velkou vážnost.

Nuže, moji bratři, právě proti tomu bojuje Ježíš Kristus při svém narození svou nehlubší pokorou. Nejen že chce ve všem záviset na svém nebeském Otci a být mu ve všem poslušný, ale on chce poslouchat také člověka a v každém ohledu záviset na jeho vůli. Tak císař Augustus ať už z ješitnosti, rozmaru nebo státní moudrosti vydá příkaz, aby byl proveden soupis všech jeho poddaných a aby se každý dal zapsat ve svém rodném městě. Sotva byl tento rozkaz uveřejněn, již vidíme svatou Pannu a svatého Josefa na cestě, a Ježíš, ačkoliv je v lůně své matky, poslouchá s vědomím a vůlí toto nařízení. Řekněte mi, moji bratři, můžeme najít příklad

pokory, který by byl velkolepější a schopnější pohnout nás k tomu, abychom se s láskou a horlivostí cvičili v této ctnosti? Jak to, že, moji bratři, Bůh chce poslouchat svého tvora a být závislý na jeho vůli, a my ubozí hříšníci, kteří bychom se při pohledu na svou duchovní nouzi měli propadnout do prachu, se můžeme pokoušet vymýšlet nescetné záminky, abychom se zbavili poslušnosti vůči Božím příkazům a přikázáním jeho Církve, vůči našim představeným, kteří zde zastupují Boží místo? Jaká hanba pro nás, moji bratři, když srovnáme své chování s chováním Ježíše Krista!

Další návod k pokoře nám dává Ježíš při své více než čtyřicetihodinové cestě, než přišli Josef a Maria do Betléma. S jakými poctami by zde měli přijmout toho, na kterého se čekalo čtyři tisíce let! Ale když přišel, aby nás vyléčil z naší pýchy a naučil pokoře, dopouští, aby ho všichni odmítali a nikdo mu neposkytl přístřeší. Vidíte tedy, moji bratři, Mistr vesmíru, Král nebe a země, je předmětem pohrdání, je odmítán lidmi, za které přišel obětovat svůj život, aby je vykoupil. Ano, tento nejblaženější Vykupitel se cítí nucen sdílet příbytek se zvířaty. Ó, můj Bože, jaká pokora a jaké sebezapření pro samotného Boha! My, moji bratři, nejsme k ničemu citlivější než k nedocnění a k odstrčení. Ale když rozjímáme o zneuznání, jaké pro nás Ježíš podstoupil, můžeme se vůbec někdy odvázat stěžovat si na naše ponížení, i kdyby bylo sebevětší? Jaké štěstí pro nás, moji bratři, že máme před očima tak dobrý příklad, který můžeme následovat bez obav, že se zklameme!

Ježíš je tedy na hony vzdálen tomu, aby hledal, co by mu v lidských očích získalo uznání, chce zůstat skrytý a zapomenutý. Chce, aby chudí pastýři do-

K mému Andělovi

Vznešený ochránce mé duše, ty, který svítíš na krásném nebi jako něžný, čistý plamen v blízkosti trůnu Nejvyššího, přicházíš ke mně na tuto zemi a osvěcuješ mě svým jasmem. Krásný Anděli, stal ses mým bratrem, mým těшитelem.

Protože víš o mých velkých slabostech, vedeš mě za ruku. A já tě vidím, jak plný něžnosti odstraňuješ z cesty kámen. Tvůj laskavý hlas mě stále zve, abych se dívala jen k nebi. Čím více mě vidíš malou a nízkou, tím více září tvoje tvář.

Ty, který pronikáš prostorem rychleji než blesk, zaleť včas místo mne k těm, kteří jsou mi drazí. Svým křídlem osuš jejich slzy! Zaspívej jim, jak dobrý je Ježíš! Zpívej jim o tom, že v utrpení je skrytá také radost. A jen tiše zašeptej mé jméno.

Chci ve svém krátkém životě zachránit své bratry hříšníky. Ó, krásný posle nebeské vlasti, propůjč mi svůj svatý žár! Nemám nic, jen své ubohé obětní dary, jen svou ušpiněnou bídu. Spojené s tvou čistou slastí zanes je trojjedinému Bohu!

Tobě patří království a sláva, bohatství Krále králů. Mně Chléb svaté hostiny. Mně poklad Kříže! S Křížem, Hostií a s tvou nebeskou pomocí očekávám ráda od jiného života štěstí, které je věčné.

Sv. Terezie z Lisieux

stali od anděla zprávu o jeho narození, aby přijal první poctu od těch, kteří jsou nejmenší mezi lidmi. Nechal velké a šťastné tohoto světa v klidu a nadbytku a poslal své posly k chudým, aby je v jejich stavu potěšil, když ho

uvidí v jeslích, kde na hrsti slámy spatří ležet svého Boha. Bohatě povolá mnohem později, aby nás poučil, že bohatství a pohodlí vzdalují od milého Boha. Můžeme, moji bratři, po takovém příkladu ještě žít ve jistotě a zachovat si ducha, který se nadýmá pýchou? Můžeme ještě toužit po nejvyšších počtech a lidských pochvalách, když obrátíme oči k jesličkám? Nezdá se, jako bychom tohoto milostiplného a láskyplného Ježíše slyšeli, jak k nám všem volá:

„Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce“ (Mt 11,29). Proto, moji bratři, veďme život ve skrytosti a milujme být málo ceněni od světa. Nebojme se tolik, říká sv. Augustin, o počty a bohatství tohoto světa, protože kdyby bylo dovoleno je milovat, miloval by je i ten, který se z lásky k nám stal člověkem. Když před nimi prchal a pohrdal jimi, musíme udělat totéž. To je tedy lekce, moji bratři, kterou nám poskytuje Ježíš Kristus, ten, který přichází na svět, a je to současně lék na první ránu naší pýchy. Ale druhá není méně nebezpečná, a tou je lakomství.

Druhá rána, moji bratři, kterou hřích ranil srdce člověka, je chamtivost, tzn. nezřízená láska k bohatství a statkům tohoto světa. Moji bratři, jaké zpustošení

působí tato vašeň ve světě! Svatý Pavel má skutečně pravdu, když nás učí, že je kořenem všeho zla. Není to opravdu ta prokletá touha po zisku, ze které se rodí nespravedlnost, nenávisť, závist, procesy, žaloby, trpkosti, tvrdost srdce vůči chudým?

Můžeme se proto divit, moji bratři, když Ježíš Kristus, který přichází na svět, aby uzdravil lidské utrpení, chtěl se narodit v největší chudobě, bez jakéhokoliv pohodlí, které se zdá v životě člověka tak důležité? Proto vidíme, že si nejdříve vyvolil chudou matku, chtěl být považován za syna chudého řemeslníka, a protože proroci předem předpověděli, že se narodí z Davidova královského rodu, aby smířil svůj vznešený původ s velkou láskou k chudobě, dopustil, aby v době jeho narození upadl tento rod do nouze a takřka zanikl.

Maria a Josef, i když byli velice chudí, měli přesto domek v Nazaretě. Ale i to bylo pro něho příliš. Nechtěl se narodit na místě, které mu patří, a proto přiměl Marii, svou svatou Matku, aby cestovala do Betléma, když ho měla porodit na svět. Ale najde v Betlémě, což byla vlast jeho otce Davida, alespoň nějakého příbuzného, který by ho přijal do domu? Nikoliv, říká evangelium: nikdo ho nechtěl přijmout, všichni ho odbyli s výmluvou, že nemají místo.

Povězte mi, milí bratři, kam se má tento něžný Vykupitel obrátit, když ho nikdo nechce přijmout, aby mu poskytl přístřeší před nepohodou. Zbývá mu nakonec jen jedna možnost, jít totiž do hostince. Josef a Maria se tam opravdu ptají. Ale Ježíš, který všechno předvídal, dopustil, že tam bylo tolik lidí, že se pro ně nenašlo místo. Ó, moji bratři, kam měl náš láskyhodný Vykupitel jít? Svatý Josef a svatá Panna hledají všude možně, až najdou starou zříceninu, kam se uchylují zvířata před nepohodou.

*Z Maria heute 12/2006
přeložil -ls-*

K čemu je vlastně život?

Pětileté dítě se zeptalo svého dědečka: „K čemu je vlastně život?“ A protože dědeček si takovou otázku sám ještě nepoložil, poslal ji autorovi tohoto příspěvku.

K čemu je vlastně život? Není to rozhodující otázka, vlastně otázka po výte? To, co nazýváme život, tento bouřlivý vítr, který nás obklopuje, tento sled hodin, tisícero věcí, které nás den co den zaměstnávají, to všechno nám brání, abychom našemu životu dali nějaký smysl.

K čemu je život? Jak výstižná je otázka onoho dítěte! Jde zde vlastně o život a o smrt. Mnozí mladí lidé páchají sebevraždu, protože na tuto rozhodující otázku nenašli žádnou odpověď.

Ještě početnější je skupina těch, pro které se stal život určitým zvykem, který rezignovaně přijímají, šedivým všedním dnem, čas od času skromně osvětleným malými radostmi. Spíše přežít než samotně žít.

Přesto všechno bych chtěl nejdříve rozhodně odpovědět: Život je zbytečnost, a to i když hrozí nebezpečí, že mi nebude rozuměno.

To je totiž ta léčka, ve které se potácíme. Dnes se všechno hodnotí podle užitečnosti, podle výnosu, podle produktivity. Podle této ideologie by život muselo něco ospravedlňovat. Musel by být k něčemu dobrý.

Život však nese své ospravedlnění sám v sobě. On sám o sobě představuje nejvyšší hodnotu. Život je první dar. Z křesťanského hlediska je to pramilost, která teprve umožňuje všechny osobní dary – dokonce i ty, které my můžeme nabídnout.

Proto je lidský život svatý. „Každý člověk je příběh spásy.“ Od prvního okamžiku. Proto je také páté přikázání zcela jednoznačné a naprosto srozumitelné: Nezapomínej. Nesmíš nikomu vzít život ani ho zmařit.

Ale k čemu je život? První odpověď zní: K Boží slávě. Dítěti

bych odpověděl: K Boží radosti. Přečtěme si začátek listu Efezským. Bohu se zalíbilo, udělalo mu radost dát nám život v hojnosti. Jsme lidé jeho milosti, jeho zalíbení.

Musíme však udělat krok dále. To, co nám evangelium zjevuje o kříži, o velikonočním ránu, o Letnicích, je toto: Ježíš chce do tohoto lidského života, který nám byl darován, naštěpovat božský život. To, co je nám darováno spolu se životem, je schopnost přijmout věčný život, život s převelikým Ž.

A pak je tu druhá odpověď: Život je nám dán, abychom ho mohli dále darovat. Ježíš říká na mnoha místech evangelia: Kdo chce svůj život zachránit, ztratí ho. Právě proto, že život je dar, žádá si odpověď, totiž aby byl darován. Život není poklad, který si máme žárlivě střežit jako zahrabanou nevyužitou hřivnu. Je to poklad, který chce být rozdělován, hřivna, která se má rozmnožit.

Život slouží k tomu, abychom milovali: „Ať se před tebou stáváme úplnou a ustavičnou obětí,“ praví se v třetí eucharistické modlitbě.

Podle Famille chrétienne

Klára Feyová (1815–1894)

Zakladatelka sester chudobného Dítěte Ježíše

My nejsme „sociální pracovnice“, vysvětlovala často matka Tereza. Své povolání viděla spíše v tom, jak poznávat v chudých Ježíše, jak milovat Ježíše v nejhudobnějších a sloužit mu. Podobně tomu bylo u sestry Kláry Feyové, i když to bylo o století dříve. Ona ustavičně svým duchovním dcerám opakovala:

My se nejmenujeme „Sestry chudobných dětí“, ale „Sestry chudobného Dítěte Ježíše“. Podle toho jasně poznáváme svou úlohu: z lásky k Ježíši a vedené touto láskou chceme se ujímat opuštěných dětí, ve kterých on sám chce být přijímán a milován.

Klára byla čtvrtou z pěti dětí. Narodila se v zámožné křesťanské rodině v německém Aachenu. Po otcově smrti přejala matka vedení celé rodiny. Svým dětem zajistila dobré vzdělání. Brávala je s sebou, když šla navštívit chudé, a učila je vzájemné lásce a ohleduplnosti ke každému člověku, i když to byl jen zaměstnanec, sluha, dělník nebo člověk bez přístřeší.

Velmi významný a rozhodující nezapomenutelný zážitek prožila Klára jako jedenáctiletá. Ve snu kráčela v Aachenu po Jakubské ulici a náhle potkala malého milého chlapce, který byl velmi nuzně oblečený. Když mu chtěla dát almužnu, řekl jí: *Mám více chudobných bratříčků.* Tu se ho Klára zeptala: *Kde bydlíš a jak se jmenuješ?* Chlapec se usmál a ukázal směrem k nebi: *Já jsem chudobný Ježíšek.* Po této odpovědi zmizel a Klára se probudila.

Nedělní rozhovory

Bylo to období velkých třídních rozdílů: na jedné straně byly rodiny chudých továrních dělníků, a na druhé straně bohatí průmyslníci, kteří odvraceli svůj pohled od chudých. Existovaly však výjimky. U matky Feyové bývaly tzv. „nedělní rozhovory“. Zúčastňovaly se jich její dvě dospělé dcery Klára a Netta, její dva synové, kteří se později stali kněžími, a nábožensky angažovaní přátelé.

Při těchto nedělních setkáních se často hovořilo o tom,

jak pomáhat především vykořisťovaným dělnickým dětem, které pracovaly za velmi nízké mzdy až dvanáct hodin denně. Některé děti začínaly dokonce už jako pětileté. Současně se po ulicích Aachenu potulovala více než polovina školou povinných zanedbaných dětí, protože pro ně byla škola nedostupná. Kriminalita dětí a mládeže neustále narůstala. Během jednoho takového setkání vznikl plán, který vtipně popsal P. Andreas Fey, Klářin starší bratr:

Takřka žertem jedno děvče řeklo: „Založíme školičku.“ Ale Pán Bůh to nebral jako žert. Další den jsme už najali malou místnost, z kostela jsme si půjčili lavice, posnášeli staré knihy a psací tabulky ... a pěkné nové dřeváky, které přilákaly řadu chudobných dětí. Školička byla hotová a svět promluvil: „Přeskočilo jim.“ ... Ale náš ctihodný farář řekl: „Jen ty mladé dívky nechte. Až se unaví, samy přestanou.“

Klára Feyová

Nová škola však nebyla rozmarem rozmazlených dívek ze zámožných rodin.

Všichni pod jednou střechou

22letá Klára Feyová, typická svým klidným temperamentem, se již za krátký čas stala středobodem „nábožných slečen“, jak je lidé nazývali. Jejím zvláštním darem bylo zabývat se ponejvíce zanedbanými, drzými a nevychovatelnými dětmi a ten jí umožňoval vycitit, co právě potřebují. S mateřskou péčí se věnovala houfu dětí a napomínala i své pomocnice: *Děti musí vědět, že u nás najdou to, co jim schází: milující srdce matky.*

Najatá místnost byla brzy malá, a tak se veselý zástup dětí stěhoval do starého dominikánského kláštera. Během krátkého času se vynořil další problém: Když se děti vrátí večer ze školy do zkaženého prostředí doma nebo na ulici, je celodenní námaha vlastně ztracena.

Návštěvy a rozhovory v rodinách měly slabý účinek. A tak uzrála u čtyř přítelkyň myšlenka, že děti nebudou večer posílat pryč. *Máme podniknout tento těžký krok? Dokážeme svými slabými silami založit dům pro problémové děti?*

Toto poslání se jim zdálo stále jasnější a zřetelnější. *Sebraly jsme všechnu odvahu a všechno jsme opustily... Koupily jsme prostorný dům, abychom mohly přijmout ty nejubožejší chovance, kteří byli poznamenáni tělesným i duševním utrpením, a začaly jsme se s nimi dělit o všechno.*

Šedm let po „školičce“, tedy roku 1844, došlo ke vzniku Kongregace sester od chudobného Dítěte Ježíše. Klára a její tři společnice viděly hlavní poslání v péči o nuzné děti a mládež. Už od začátku opakovala Klára rychle rostoucímu společenství sester: *V každém dítěti musíme vidět toho, který se pro nás stal dítětem... On k nám přivádí celé houfy chudých dětí. Péče o jejich tělo, potřebné a užitečné vyučování..., to všechno je vedlejší věc. Naše povolání spočívá v tom, abychom vedly děti k Ježíši... A s tím můžeme začít už u těch nejmenších; je třeba jim říct, že nemají na světě nikoho, ani matku, ani otce, ani bratra, ani sestru, kdo by je miloval tak, jak je miluje Ježíš, který za ně položil svůj život a prolil svou krev. Dělejme to s odvahou, protože srdce dětí je vnímavé.*

Všechno se začalo z nouze. Když se mladé sestry nastěho-

Dílna sester při vyšívání

valy do svého mateřského domu v Aachenu, bylo v kostele jen několik alb a purifikatorií. Půjčování nebylo trvalým řešením. Peněz nebylo, a tak sestry začaly ve volném čase vyšívat. Některé z nich byly mimořádně nadané a jejich vkusné práce s pěknými motivy potěšily nejen dětské oči.

Výšivkářská dílna v Aachenu se díky svým umělecky hodnotným výrobkům stala známou daleko za hranicemi Německa. A protože poptávka po výšivkách rostla, vznikaly v jiných domech podobné dílny, ve kterých sestry pracovaly tiše po celý den.

Výroba vzácných výšivek se brzy projevila jako požehnaní. Sestry, které se věnovaly vyšívaní, získávaly práci svých rukou prostředky pro vydržování sirotků, žáků a ošetřovatelek. Jiný „vedlejší závod“ vznikl opět náhodou. Pro sestry chudobného Ježíše byly Vánoce pochopitelně největším svátkem. A co by neudělaly pro své svěřence? Mezi prvními nákupy byly nádherné vánoční jesličky. Jistý řezbář z Kolína pro ně vyřezal postavičky kromě Ježíška. A právě tehdy jim Františka Schervierová, Klárina přítelkyně, darovala Ježíška, kterého dostala přímo z Betléma.

Tento model okouzluje děti i sestry. A nedopřály si klidu, dokud se jim nepodařilo vytvořit z vosku Ježíška pro všechny pobočky. Sestry se dokonce pokusily o modelování ostatních postaviček z betléma, malování a šití jejich šatiček.

A není divu, že se brzy z jejich dílen expedovali voskovi Ježíšci a kompletně vybavené betlémy.

Byla to do značné míry zásluha zakladatelky, kterou všichni nazývali prostě „matka“. Ať už to byli nuzáci u „brány chudých“, sirotci a děti z domova anebo četné duchovní dcery, každý cítil, že každého matka Klára miluje, jako by byl jediný na světě.

Navzdory cestám a zařizování chtěla generální představená zůstat v kontaktu se svými sestrami, které jako učitelky a vychovatelky působily ve 24 kláštřích. A skutečně se jí to podařilo prostřednictvím rozhovorů, listů, duchovních přednášek a návštěv.

Klárina láskyplná starostlivost patřila zvláštním způsobem také dětem, ve kterých neustále viděla Ježíškovy sourozence: *Jestliže chceme některému dítěti prokázat zvláštní péči, má to být dítě nejchudší a nejnuznější.* Taková byla její zásada. S oblibou se věnovala zvláště problematickým dětem, psala jim krátké

dopisy anebo jim kreslila obrázky a pak jim na ně napsala věnování.

Až do vysokého věku si matka zachovala milý zvyk, kterého se nevzdala ani při příchodu do jiných domů: krátce před obědem šla navštívit děti, ochutnala jejich jídlo a zazpívala s nimi nábožnou píseň, kterou doprovázela na harmonium. Pak vzala do náruče nejmenší dítě, často s problematickým charakterem anebo dítě postižené.

Vzala ho za ruku a udělala s ní na čele, ústech a hrudi znamení kříže. *Toto je Ježíškovo požehnaní,* říkala s úsměvem a potom se opět vracela zpět ke své práci.

Jedno oko u Boha a jedno u práce

V posledních letech života trpěla matka Klára akutní slabostí srdce. Svěřila Panně Marii celou svou duchovní rodinu, podobně jako tehdy, když jako mladá zakladatelka psala svým sestrám z pouti do Kevelaeru: *Svůj úřad jsem složila do rukou Panny Marie, řekla jsem jí, že od nynějška musí být ona matkou a představenou malého stáda. Knížečku s pravidly jsem položila před její obraz, aby ji požehнала, a ukázala jsem jí klíč od našeho domu, aby ho vzala do svých rukou. A tato milosrdná Matka všechno přijala... Ona všechno povede a bude řídit.*

V mateřském domě v Simpelveldu (Holandsko) se Klára Fe-

yová až do posledního okamžiku starala o všechny své duchovní dcery, kterých bylo již 1000. Právem ji lidé nazývali „matka mnoha dětí“. Tato láskyplná, prostá žena, která vždy dávala přednost dobrotě před tvrdostí, zemřela ve věku 79 let. Když bylo její tělo 40 let po její smrti exhumováno a přeneseno do klášterního kostela, přítomní konstatovali, že její pravé oko a pravá polovina mozku zůstaly neporušeny. Zdá se, že Bůh chtěl tímto způsobem potvrdit věrnost, jakou Klára Feyová projevovala po celý život svým „přebýváním v něm“ a svým „zaměřením na něho“. Vždyť ona sama to pěkně vyjádřila takto:

Máš dvě oči, levým máš sledovat své práce a své povinnosti, pravé má však upřeně hledět na Ježícha. Máš dvě ruce: jedna má působit z lásky ve službách lásky, druhou se však máš pevně držet svého Pána, o něho se opírat a nikdy se nepouštět jeho ruky. Máš dvě uši, jedno má být otevřené pro potřeby bližních, ale druhé má stále naslouchat hlasu Milovaného, který stále promlouvá k nám v našem srdci.

Ježíškovo požehnaní

Matka Klára vedla svou řeholi 50 let. V roce 1871 však hrozilo, že německý „kulturní boj“ toto kvetoucí dílo, které mělo již 600 sester, zničí. Kromě jednoho bylo v Německu rozpuštěno všech 18 domů. Mateřský dům se musel přestěhovat do Simpelveldu v Holandsku: *Pán Bůh nám světil těžký kříž. Když pomyslíme, že v samotném Aachenu máme 84 tříd... Je to těžká zkouška,* napsala Klára. Ale po deseti letech vyšel řád z těžké zkoušky vnitřně posílen a se sedmi novými pobočkami v zahraničí.

Pramen: *Geschichte im Bistum Aachen, Maria Lioba Otte, Clara Fey, Erziehung als Auftrag, Kevelaer 1996.*

*Z Vítězství srdce 47/2005
přeložil-lš*

Ježíšův dar

Přesně deset let – od 15 do 25 let věku – jsem patřil do velké „rodiny kuřáků“. Během této doby jsem se asi desetkrát pokoušel zbavit se této nepohodlné náruživosti. V posteli se mi to sice podařilo takřka na sedm týdnů, ale při velikonočním aleluja se znovu probudila chuť po modrém dýmu. Nikdy se mi vlastními silami nepodařilo osvobodit se od této vášně, a čím déle jsem kouřil, tím řidší byly pokusy s kouřením jednou provždy skoncovat.

I když jsem měl období, že jsem vykouřil 40 cigaret za den, nikdy mě nenapadlo, abych prosil Boha o pomoc. Ale co jsem nedokázal s vypětím všech svých sil, to mi chtěl Ježíš darovat zdarma.

Tak jako v minulých letech rozhodl jsem se i v adventě 1990, že se zřeknu kouření. Ale již po několika dnech jsem to vzdal. Zklamán opětovnou porážkou jsem před Vánocemi přišel na nápad poprosit Boha, aby mi pomohl. Vážně jsem začal pomýšlet na to, že se pokusím přinést Dítěti v jesličkách nějakým způsobem moji vášně jako dar. Stále více však rostlo ve mně přesvědčení, že Ježíšek můj dar neodmítne. Tato myšlenka mě neopustila a nakonec mi bylo jasné, jak budu postupovat.

Na Štědrý den se sešla celá naše rodina, rodiče, moji tři sourozenci a já. Celý večer jsem myslel na rozhodující okamžik, jak uskutečnit svůj záměr. Zpíval jsem tehdy ve sboru sousední farnosti. Protože sbor zpíval na půlnocní, opustil jsem rodinné posezení jako první. Šel jsem sám zasněženou krajinou. Na ulici nebylo nikoho. Modlil jsem se a sbíral odvahu, protože vždy, když jsem si něco předsevzal, byl jsem nakonec znepokojený a nejistý.

Během celé půlnocní v kostele svatého Mikuláše jsem se snažil být soustředěný. I při blahopřáních mezi

lidmi na kůru jsem byl rezervovaný. Nakonec jsem si našel klidné místo a klekl jsem si. Chtěl jsem se soustředit a čekat, až se konečně začne kostel vyprazdňovat. Trvalo to dlouho, protože byl zaplněný do posledního místa. Pozvání kolegů, abych už s nimi odešel, jsem zdvořile odmítl. Po nějakém čase byli všichni venku. Už jsem slyšel jen kostelníka, který uklízel po bohoslužbě. Většinu lamp a svíček již zhasil. Světlo už svítilo jen u jesliček u bočního oltáře. Přesně tam jsem chtěl jít. Rychle jsem prošel středem kostela a zamířil k betlému ještě dříve, než kostelník vyšel ze sakristie, aby zavřel kostel. V ruce jsem pevně svíral v kapse kabátu krabičku cigaret.

Stanul jsem před Božským Dítětem, které leželo s rozepja-

Ježíšovo pozvání

Hleďte mě ve svých setkáních se svými bližními. Copak není každý člověk stvořený z mé lásky, ať se zdá jakkoliv skrytá, zasypaná, ano i zmařená?

Nezůstávejte na povrchu, snažte se setkat s tím vnitřním jádrem, s oním skrytým středem, ve kterém jsem přítomný.

Tam v hlubokém nitru každé bytosti můžete potkat rajský stav láskyplné jednoty božského a lidského, který jsem obnovil svou vykupitelskou láskou v nepředstavitelném milosrdenství.

Ó, jak velice toužím po tom, aby tato čistá krása a síla, všechno obnovující vznešenost harmonie božského Ducha znovu ozářila všechno jako sjednocující láska!

Proste mě o touhu po této jednotě v lásce.

Poznejte přece, že můžete být jako stvořená, tak nekonečně milovaná odpověď' božské trojjediné lásky, se kterou máte ve věčné jednotě být jednou pro vždy šťastni.

Sestra Františka Marie od ukřižované Lásky

týma rukama a mile se na mě usmívalo. V naději, že mě nikdo nevidí, vytáhl jsem z kapsy krabičku cigaret a položil k Ježíškovi. Přitom jsem se modlil: „Dnes ti, bohužel, nemohu dát více než svoji vášně. Přijmi ten-

to můj dar a osvobod' mě konečně od mojí závislosti.“

S úlevou jsem vyšel z kostela. Venku ještě stáli poslední lidé. Prošel jsem rychle kolem nich, protože mi nebylo do řeči. Tiše jsem se vracel domů. Tma a vánoční ticho mi dělaly dobře a já jsem měl jistotu: Ježíšek mě vyslyšel.

Když jsem druhý den vstával, byl jsem zvědavý, jak se budu cítit, protože moje první myšlenka patřila vždy cigaretě. Ale k velkému překvapení jsem na ni neměl vůbec chuť. Tak tomu bylo po celý den. A nezměnilo se to ani druhý, třetí ani v žádný další den. Od té události už uplynulo 15 let. Už nikdy jsem neměl pokušení zakouřit si cigaretu.

Ten Štědrý den se však stalo ještě něco. Tehdy jsem ještě nechápal, že Ježíšek má pro mě připravený dárek. V následujícím roce se ve mně probudila touha po kněžském stavu. Od té doby ve mně rostla láska k Ježíši. Co všechno jsem se od něho od té doby naučil! A vždy, když o Vánocích sám sloužím půlnocní mši svatou, vzpomenu si na ony Vánoce, kdy mě Pán osvobodil od mé závislosti, aby mi daroval sám sebe.

*Z Vítězství srdce 47/2005
přeložil -lš-*

Proč?

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

S úzkostí jsme tě hledali!

Nazaretská Rodina tě zve na dlouhou pouť. Všimni si, s jakou horlivostí a láskou k Bohu podstupují námahu a nepohodlí nekolikadenní cesty. Nejdou do Jeruzaléma jen ze zvyku nebo proto, že to předpisuje Zákon. Chtějí s láskou vzdát Hospodinu zaslouženou chválu na svatém místě, kde je zvláštním způsobem přítomen a již po staletí přijímá oběti a uděluje své milosti a dary. Je pro tebe Boží chrám stejně vytouženým místem, kam jsi ochoten putovat i za cenu velké námahy? Vlož do modliteb a písní během cesty všechnu svou touhu po Bohu a jeho svatém stánku. Pokloň se Pánu s poutníky z Nazareta a děkuj mu za všechny chrámy, jimiž je dnes poseta země, takže Bůh je všude nablízku, čeká na své děti a nabízí jim své dary.

Přidruží se na zpáteční cestě k Marii a Josefovi. Kráčejí spolu zatím jen sami dva. O čem rozmlouvají? O svém milovaném synu. Ježíš vyrůstá před jejich očima již dvanáct let. Čím je starší, tím větším tajemstvím je pro své rodiče. Nechej si od této svaté dvojice vyprávět, jak spojuje svou úctu k tajuplnému Dítěti s láskou, starostlivostí a rodičovskou autoritou. Využij tohoto setkání také k zamyšlení, zda pohlížíš na své děti jako na tajemný a vznešený Boží dar a jednáš s nimi vždy s náležitou úctou a láskou.

Nastává večer a svaté rodiče čeká kruté překvapení. Jejich milované Dítě není k nalezení. Co může být pro matku bolestnější než ztráta nejdražšího dítěte? Po dvanácti letech prožívají Maria a Josef svou první noc bez Ježíše. Čím to, že taková bolestná rána přichází právě poté, co zvláštním způsobem oslavili Boha? Má to snad být již onen meč, o kterém mluvil Simeon před dvanácti lety? Nikdo na světě nemiluje své dítě tak jako tato dvojice. Proč musí stihnout taková rána právě jí? Prožij s nimi tuto zkušenost jako poučení, aby sis nedělal nárok na trvalý citelný prožitek Ježíšovy přítomnosti. Jestliže se tak hořká zkouška nevyhýbá ani nejsvětějším rodičům, musíš být na ni připraven i ty. Jedno ti může být útěchou a zdrojem důvěry. Taková zkouška může postihnout jen milující srdce a taková srdce Bůh neopouští.

I chvíle opuštěnosti patří k jeho darům. Mají tě očistit a posilnit tvou věrnost a důvěru. Dočasná odnětí prožitku Pánovy přítomnosti neznamena odnětí jeho přízně ani jeho lásky. Není právě toto příležitost, abys svou

lásku ještě více osvědčil? Láska, kterou si zachováš ve chvíli osamocení a vyprahlosti, je láska skutečně ryzí, protože nyní miluješ Ježíše pro něho samého a nikoliv pro citovou příjemnost a oblažující vědomí. Máš také příležitost uvědomit si skutečnost, že nic nemůže vyplnit prázdnotu, která po něm zůstává ve tvém srdci. Bolest, kterou pocituješ, přijmi z přesvědčení, jak je pro tebe nenahraditelná. Jak dlouho tě nechá Ježíš prožívat takovou duchovní noc? Jistě ne déle, než kolik jsi schopen unést.

Jestliže se ti zdá, že ti docházejí síly a pocituješ strach, že tě tvůj velký smutek zcela odzbrojí, obrať se na Ježíšovu nejsvětější Matku. Ona nejlépe ví jak prožívat nedobrovolné a neočekávané osamění. Co dělá Maria? Modlí se a zpytuje, činí předsevzetí, posiluje své rozhodnutí udělat všechno, aby své Dítě opět našla. Rozpomíná se na všechno, co jí bylo řečeno od Pána⁽¹⁾, a posiluje svou důvěru v něho, ať už hledání dopadne jakkoliv. S každou chvílí a každým krokem jejího bolestiplného hledání roste její neuhastitelná touha po opětovném shledání s nejdražším pokladem.

Konečně je Dítě nalezeno. Sdílejí s rodiči nevýslovnou radost z opětovného shledání. *Proč jsi nám to udělal?* Překvapuje-li tě tato matčina otázka, ještě více tě udiví otázka, kterou Ježíš své Matce odpovídá: *Nevěděli jste...? I ty budeš mít na rtech často otázku „Proč?“* Ta otázka vyvstává tím častěji, čím více se opíráš jen o své předpoklady a svá očekávání. Na některá tvoje „Proč?“ ti Ježíš zatím ani nemůže dát uspokojující odpověď. Hledej však vysvětlení v jeho výroku: *Musím být tam, kde jde o věc mého Otce.* Božské Dítě nikdy nejedná z vlastního rozmaru. Syn tesařův je také Synem nebeského Otce, jehož vůle a zájmy jsou pro něho rozhodující. Ale neboj se, všechny jeho zájmy jsou spolehlivé i ve tvém zájmu.

Nediv se tomu, jestliže Boží cesty a Boží způsoby přesahují tvoje chápání. Naopak, raduj se a děkuj, že tě Ježíš zapojuje do plánů a cílů tak velikých a vznešených, že je nad tvé síly jim zcela porozumět. Není nutné, abys všechno pochopil, ale abys důvěřoval a nebyl překážkou toho, co chce Otcova vůle uskutečnit. Tak jako ses v době vyprahlosti učil milovat Ježíše pro něho samého, tak v době, kdy nechápeš, učíš se pracovat jen pro Boží slávu v plné důvěře v jeho nejvyšší moudrou lásku. *Blaze každému, kdo kráčí po jeho stezkách*⁽²⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 1,45; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 128

Liturgická čtení

1. čtení - Sir 3,3-7.14-17a

Pán chtěl, aby otec byl od dětí ctěn, a potvrdil právo matky u potomstva. Kdo ctí otce, smíruje své hříchy, kdo si váží matky, jako by sbíral poklady. Kdo ctí otce, dočká se radosti na vlastních dětech a bude vyslyšen, kdo se modlí. Kdo ctí otce, bude dlouho žít, kdo poslouchá otce, občerstvuje svou matku.

Synu, ujmí se svého otce, když zestárne, a netrap ho, dokud je živ. Slábně-li mu rozum, ber na něj ohled a nepohrdej jím, když ty jsi v plné síle. Nezapomene se ti, žes měl soucit s otcem, započítá se ti (jako náhrada) za tvé hříchy.

2. čtení - Kol 3,12-21

Bratři! Jako od Boha vyvolení, svatí a milovaní projevujte navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost. Snázejte se a navzájem si odpouštějte, má-li kdo něco proti druhému. Pán odpustil vám, proto odpouštějte i vy. A nadto nad všechno mějte lásku, neboť ona je svorník dokonalosti. Ať ve vašem srdci vládne Kristův pokoj: k němu jste byli povoláni v jednom těle. Buďte (za to) vděční. Kristova nauka ať je u vás ve své plné síle: moudře se navzájem poučujte a napomínejte. S vděčností zpívejte Bohu z celého srdce žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Cokoli mluvíte nebo konáte, všechno dělejte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci.

Vy ženy, buďte svému muži podřízeny, jak se to sluší na křesťanky. Vy muži, mějte svou ženu rádi a nechovejte se k ní mrzoutsky. Vy děti, ve všem svoje rodiče poslouchajte, jak se to patří u křesťanů. Vy otcové, nedrážděte svoje děti, aby neztrácely odvahu.

Evangelium Lk 2,41-52

Ježíšovi rodiče putovali každý rok do Jeruzaléma na velikonoční svátky. Když mu bylo dvanáct let, vydali se tam na svátky jako obvykle. A když ukončili sváteční dny a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, a jeho rodiče to nezpозorovali. V domnění, že je ve skupině poutníků, ušli den cesty; teprve potom ho hledali mezi příbuznými a známými. Když ho nenašli, vrátili se do Jeruzaléma a hledali ho. Po třech dnech ho našli v chrámě, jak sedí uprostřed učitelů, poslouchá je a dává jim otázky. Všichni, kdo ho slyšeli, žasli nad jeho chápavostí a nad jeho odpověďmi. Když ho (rodiče) uviděli, celí se zarazili a jeho matka mu řekla: „Dítě, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali.“

Odpověděl jim: „Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“ Ale oni nepochopili, co jim tím chtěl říci. Potom se s nimi vydal na zpáteční cestu, šel do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci. Ježíš pak prospíval moudrostí, věkem a oblibou u Boha i u lidí.

Ježíškova skříňka v Římě

Ve své pokoře a lidskosti zjevuje nám Ježíšek podstatu Boží vznešenosti a vlády. Mnoho mystiků zažilo tuto skutečnost ve svých viděních, jako např. sv. Anděla z Foligna. I dnes může každý najít útěchu a pomoc prostřednictvím úcty k Dítěti Ježíši. Proto se na celém světě nacházejí chrámy, které jsou zasvěceny Jezulátku.

Po staletí byla bazilika *Ara Coeli* v Římě domovem zázračné sošky Jezulátka, která se stala středem pozornosti věřících a poutníků. 1. února 1994 nastal v bazilice velký rozruch při šokujícím zjištění, že někdo sošku ukradl. Tuto 60 cm vysokou sošku vyřezal v 16. století v Jeruzalémě jeden laický bratr františkán ze dřeva, které pocházelo z Getsemanské zahrady. Na zpáteční cestě do Říma loď ztroskotala, ale františkán a soška byli zázračně zachráněni v přístavu Livorno.

Když se věřící z Říma dověděli o neuvěřitelné záchraně sochy, uvítali Ježíška s velkou radostí a uctili ho zvláštní pobožností. 2. května 1897 papež Lev XIII. spolu s vatikánskou kapitulou sošku slavnostně korunoval. Na pravé i levé straně sošky se hromadily dopisy s různými úmysly dětí i dospělých a všechny byly adresovány Ježíškovi.

Na mimořádnou žádost byla soška přinášena k nemocným. Dodnes se bohužel nenašla. I přesto se dopisy dále hromadí i u prázdné skříňky.

* * *

Anděla z Foligna se narodila v roce 1284 v blízkosti Assisi. Jako bohatá a atraktivní žena žila v přepychu a nepoznala nouzi až do svého obrácení. Ve velmi krátkém čase jí zemřela matka, manžel a všechny děti. Toto velké utrpení otevřelo její srdce pro Boha. Brzy všechno rozdala a vstoupila do třetího řádu sv. Františka, aby

mohla žít životem pokání a lítosti. Očištěna hlubokým utrpením byla obdařena mnoha viděními a zjeveními.

Jednou o svátku Obětování Páně rozjímal v chrámě o tomto velikém tajemství a zjevila se jí Panna Maria s Ježíškem v náručí. „Panna Maria naplnila moji duši velkou odvahou a jistotou. Vložila mi Ježíška do náruče. Po chvíli otevřel oči a podíval se na mě. Když jsem obdivovala jeho oči, pocítila jsem k němu hlubokou lásku, která se mě úplně zmocnila. Sklonila jsem k němu svou tvář a naše líce se dotkly. V té chvíli mnou pronikl oheň a naplnil mě nepopsatelnou blažeností. Byla mi zjevena vznešenost tohoto Dítěte. Ježíšek mi pak řekl:

„Kdo neviděl moji malost, nemůže vidět ani moji velikost. Přišel jsem, abych se vám úplně daroval. Darujte i vy mně sebe.“

Z Vítězství srdce 4/1997 přeložil -lš-

Blah. Anděla z Foligna

OFICIÁLNÍ ZMĚNA V MODLITBĚ K PANÍ VŠECH NÁRODŮ

Katolická církev oficiálně změnila znění známé a rozšířené modlitby, pocházející z církevně uznaného zjevení Panny Marie v Amsterodamu. Po poradě biskupa Punta s Kongregací pro nauku víry byla věta modlitby *Paní všech národů, která byla kdysi Marií* upravena takto: *Paní všech národů, blahoslavená Panna Maria.*

Zjevení v Amsterodamu se uskutečnila v letech 1945–1959. Vizionářkou byla Ida Peerdemanová. Zjevení jako pravá, tedy nadpřirozená uznal biskup Joseph Maria Punt 31. května 2002. Stalo se tak po prošetření zjevení, mnoha obrácení a zázračných uzdravení.

PAPEŽ POJEDE DO ASSISI

V Assisi překvapivě oznámila biskupská konference, že Benedikt XVI. plánuje na 17. června 2007 návštěvu Assisi. Benedikt XVI. tak bude v poválečném období třetím papežem, který cestuje do Assisi. V roce 1962 navštívil toto poutní místo Jan XXIII. Papež Jan Pavel II. byl v Assisi pětkrát: v letech 1982, 1986, 1993, 1998 a 2002.

AKCE ZA NAVRÁCENÍ CHRÁMU HAGIA SOPHIA

Řecká křesťanka Angeliki Papagika zahájila na stránkách internetu velkou podpisovou akci za navrácení chrámu Hagia Sophia jejímu původnímu účelu. Papagika si stanovila cíl získat milion podpisů, které chce předat evropskému parlamentu s požadavkem, aby navrácení chrámu bylo podmínkou k dosažení členství Turecka v EU. V současné době slouží tento kdysi hlavní východní křesťanský chrám jako muzeum. Předtím byl od dobytí Cařihradu používán jako muslimská mešita. Autorka akce se ptá: „Co by říkali mus-

limové, kdyby některé z jejich svatých míst bylo změněno na muzeum?“

Internetová adresa petice je na adrese: www.hagiasophiablog.com

P. CANTALAMESSA DO MEDJUGORJE

Oficiální kazatel papežského domu kapucín P. Raniero Cantalamessa odcestuje v roce 2007 do Medjugorje, kde bude pořádat exercicie pro kněze z celého světa ve dnech 2. až 7. června. Téma exercicií zní: „Maria v očekávání Ducha Svatého.“

Příhlášky je možno posílat na e-mailovou adresu: seminar.marija@medjugorje.hr (odpovědná pracovnice Marija Dugandžič).

KNĚŽSKÝ BOOM V MEXIKU

V Mexiku vykonává kněžskou službu 15 000 kněží a v seminářích se na tuto službu připravuje 12 000 seminaristů. Kromě toho zde působí 32 000 řeholních sester. Hlavním důvodem tohoto stavu je pronásledování, které mexická církev prožila ve třicátých letech. Tato léta pomohla svým způsobem věřícím, aby lépe a důsledněji hájili svou víru. Mexiko je spolu s Kolumbií zemí, která vysílá do světa nejvíce misionářů.

SPORTOVNĚ ZDATNÝ BISKUP

Arcibiskup Ludwig Schwarz se letos počtvrté zúčastnil výkových sportovních testů, které se v Německu konají ve sportovním areálu Walsdorf. 200 m zaplavil za 6,57 minut, sprint na 50 m zaběhl za 8,08 sekundy. Kámen těžký 10 kg hodil do vzdálenosti 9,6 m a běh na 3 km absolvoval za 15,12 minut. „Dělám to docela rád,“ prohlásil. „Tělo je Boží dar a musíme o něj pečovat.“ Arcibiskup z Bamberku obdržel již 11. německý zlatý sportovní odznak.

Kath-net

VÁNOČNÍ PŘÁNÍ ČTENÁŘŮM „SVĚTLA“ – pokračování ze str. 2

neobvyklého příbytku velkým překvapením.

Jelikož však pastýři uvěřili, dostalo se jim milosti, že spatřili všemohoucího Boha jako Novorozeně, dokonale nemotorné, bezbranné, které má k dispozici jen své neohrané pohyby a svůj dětský křik.

Tvůrci nového liturgického kalendáře osvědčili poněkud malou citlivost, když měli tak naspěch s ukončením vánoční doby. U postavy Boha v osobě Dítěte stojí za to setrvat trochu déle než dva týdny. To není sentimentální záležitost, ale docela fundamentální katecheze, ve které k nám Nemluvně promlouvá velice výmluvným způsobem o nehlubší podstatě křesťanství. To, co bude Boží Syn později formulovat jako takřka kategorický imperativ „Nebudete-li jako maličci...“, tomu se jako náš Vzor a Učitel s předstihem třiceti let podřídil jako první. Bůh Otec se v lásce k nám nenechá překonat tím, co je z forem lásky zde na zemi nejkrásnější, a to je láska, jakou známe mezi matkou a dítětem. Tento vztah totiž nejvíce odpovídá vztahu, který má panovat mezi Bohem a jeho tvorem: dítě všechno, co má, dostává od své matky, která ho bezmezně miluje, protože v něm oprávněně vidí plod a obraz sebe samé. Její dítě je na ní zcela závislé a ona pokračuje v tom, co dosud dělala, a i nadále mu dává sama sebe za pokrm.

To, co děťátko jen instinktivně cítí a prožívá, to všechno jako Boží děti můžeme a máme prožívat s plným vědomím. Nikdy nejsme vystaveni nebezpečí, že bychom Boží otcovsko-matěřskou lásku přecenili, že bychom se mohli zklamat v tom, v čem jako děti na svého Otce spoléháme. Problémem je pro nás spíše to, že zatímco dětské lásce, odevzdanosti a důvěře k vlastní matce s rostoucím sebevědomím a osamostatňováním se postupně odrůstáme a svým způsobem

se vzdalujeme, vůči Bohu máme tento stav dětství naopak stále uvědoměleji prohlubovat a prožívat. „Dospívání“ Božího dítěte se neprojevuje v osamostatňování, ale v uvědomělém upevňování a stále hlubším ponoření do onoho „dětského“ vztahu k nejlepšímu Otcí.

Naše úplná odevzdanost, láska a důvěra k Otcí musí dosáhnout oné přímo instinktivní spontánnosti, samozřejmosti a bezvýhradnosti dítěte a má dospět dokonce takřka až do onoho stavu před porodem, kdy dítě ještě zcela bezpečně spočívalo v matčině lůně. Právě taková vědomá odevzdanost oslavuje Boha, jeho nekonečnou lásku, jeho štědrost, tedy jeho nejdokonalejší a nejsvětější „rodičovství“, které nás nechce osamostatnit a postavit na vlastní nohy někam mimo sebe, abychom se životem protloukali, jak chceme, ale chce si nás navždy ponechat ve svém srdci, ve své náruči, chce nás vždy bezpečně vodit za ruku a má k tomu jen jednu jedinou podmínku, že toto v jedno spojené Otcovství i Mateřství sami chceme a vděčně přijímáme. Boží Syn je stejně věčně Dítětem jako dospělým mužem, ale ve stavu svého dětství je pro nás nejvýmluvnějším vzorem vztahu, jaký spolu s ním máme trvale zaujímat k nebeskému Otcí.

S tímto Bohem chtěným stavem a vztahem těsně souvisí dar Eucharistie. To je nejgeniálnější „vynález“ Boží moudrosti a všemohoucnosti, který dokonale odpovídá a slouží stavu našeho trvalého dětství. Při svatém přijímání, při této nejvznešenější chvíli našeho božského „kojení“, máme nejživěji a nehlouběji prožívat stav svého nezaslouženého dětství.

Boží Syn se nám dává za pokrm a nápoj v Nejsvětější Svátosti, která je památkou jeho umučení a smrti, ale stejně tak v sobě obsahuje i tajemství vtělení a narození, přímo proklamu-

je ono tajemství „být maličký“. Aby se stal pro nás životodárným a nenahraditelným „mateřským mlékem“, „vtěluje se“ do svátostných způsobů, které samy o sobě tak výmluvně připomínají jeho pokornou malost a bezmocnost dítěte zcela odkázaného na láskyplnou péči. „Jako novorozené děti žádejte si duchovní nefalšované mléko,“ říká nám kdysi tvrdý rybař z Galileje. Ale to, o čem novorozeně nemá potuchy – odkud se bere sladký a vydatný pokrm, který tak nutně potřebuje – to je nám dáno poznávat a to nás musí srazit na kolena ještě více než pastýře u jeslí.

V jeslech i v Hostii je živě přítomen tentýž Bůh, před kterým se trásl Sión, který porážel cedry a trůnil nad potopou. Že je nyní tak malinký a tak tichoučkový, to není důvodem, abychom ho přehlíželi a chovali se k němu se suverenitou, která hraničí s drzostí, ale je to důvodem, abychom padli a klaněli se mu v posvátném úžasu, jak se mohl do jeslí i do Hostie vejít TEN, kterého nepojme celý vesmír. On se stal tak maličký, aby se vešel do našeho srdce. Měla by nás z této neuvěřitelné skutečnosti jimat závrať. Toto setkání s Maličkým ve svaté Hostii daleko překračuje setkání v betlémské jeskyni, které tak šokovalo pastýře, že bez váhání padli na kolena, a kudy pak chodili, všude vyprávěli o nesmírné milosti, které se jim dostalo. Nám se toto děťátko víc než zjevuje. Spojuje se s námi nejdůvěrnějším způsobem. Jak je to možné, že pro některé věřící je ten neuvěřitelný zázrak už tak všední a tak samozřejmý, že okamžitě zapomínají na svého Hosta a pokládají za důležitější cestou od oltáře s Hostií ještě takřka na jazyku si potřásat rukama s těmi, kteří k oltáři teprve směřují?

Ale nejen oni. Není většího zázraku pokoření, než když Bůh vstupuje k člověku. Jakou asi představu měli o nekonečném

Bohu ti, kteří přišli s nápadem, že ve chvíli, kdy se Nejvyšší tak svrchovaně pokořuje, je lepší zůstat stát než klečat a pak si co nejrychleji sednout?

My potřebujeme Vánoce a vánoční dobu, protože je to prožívání nikoliv nějakého kouzla, ale největšího vpravdě světodějného průsečíku, kdy se Bůh spojuje s člověkem a člověk s Bohem. Potřebujeme dostatek času, abychom si mohli stále znovu uvědomovat a prožívat, že velikost, ke které jsme v tomto průsečíku pozdvížení, nás musí vést k nehlubší pokoře, že to je pokora, která nás nesnižuje, ale povyšuje, to je průsečík, ve kterém je NIC pozvedáno k nejdůvěrnějšímu osobnímu styku s Tím, který je VŠECHNO. To je jediný skutečný zdroj **opravdové křesťanské radosti**, která je tak hluboká a pevná, že ji pak nemůže nic zkazit a zadržet, ani mučednická smrt. Proto si Církev může dovolit ten veliký, zdánlivě absurdní kontrast, že hned první den vánočního oktávu se odívá do rudého roucha, aby oslavila krev prvomučedníka.

Přejeme Vám, čtenářům Světla, hojnost této pravé radosti a vyprošujeme Vám, abyste o ni nebyli ochuzeni. Je o ni totiž ochuzen každý, komu připadá naivní a ponižující stát se maličkým, kdo si myslí, že úžas je něco pod jeho úroveň. Obcházejí nás také hlasatelé falešné radosti, radosti slabých a zbabělých, kteří si k tomuto cíli zdeformovali křesťanství na zředěné, homeopatické náboženství, optimistickou životní filozofii a psychologický návod pohodlného úsměvného života a chtějí z křesťanské praxe vypreparovat všechno, co je nepohodlné a obtížné, co vyžaduje trochu sebezapření. Toto bludné úsilí o radost postavilo však do středu pozornosti nikoliv nade vše vznešeného a nade vše pokorného a milujícího Boha, ale spokojeného člověka. **Je čas, abychom ze sna povstali** a vrátili se k „nefalšovanému mléku“.

-š-

Výzvy fatimského poselství (84)

Zjevuje nám panenství a neposkrvněnou čistotu Panny Marie: Bůh nechtěl za Matku svého Syna jakoukoliv ženu, protože on nemohl přijmout přirozenost poskrvněnou hříchem. Proto Bůh učinil Marii neposkrvněnou už od první chvíle jejího života, už od okamžiku jejího početí; a ona zůstala navždy pannou, protože Syn Boží se podle lidské přirozenosti nemohl spojit s nikým jiným, k čemuž by došlo, kdyby se z téže Matky narodil někdo jiný.

Anděl řekl Marii, že je milostiplná: *Bud' zdráva, milostiplná! Pán s tebou!* Kdyby Maria nebyla neposkrvněná a celá svatá, anděl by jí nemohl říci, že je milostiplná, protože by měla poskrvněnou hříchu.

Pán s tebou! - říká jí anděl, protože Maria je celá jedinež Boží a celá jedinež pro Boha. A myslí na to, že Ježíš se s námi podělil o svou Matku?! Dal nám Marii za Matku v duchovním řádu milosti. Veliký dar, který nám udělil Bůh!

A anděl pokračoval: *Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha.* Ano, ona na sebe upoutala Boží pohled, protože byla panna, čistá a neposkrvněná, a proto vyvolená, aby byla prvním lidským chrámem, ve kterém přebývá Nejsvětější Trojice. Pro zásluhy vtěleného Slova získáváme odpuštění a milost a máme-li štěstí vlastnit dar víry a žít bez hříchu, jsme také my živými chrámy úctyhodné Trojice, jež v nás podle textů Písma svatého přebývá: *Jestliže mě milujete, praví Ježíš, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy: Duchu pravdy. Světlo ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás* (Jan 14,15-17). A sv. Pavel nás upozorňuje na totéž: *Nevíte, že jste Božím chrámem a že ve vás bydlí Boží Duch? Kdo by ničil Bo-*

ží chrám, toho zničí Bůh. Neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy! Ať se nikdo neklame! (1 Kor 3,16-18).

Ježíš Kristus a apoštol nám zde říkají, že jsme živými chrámy Božími a že je nutné uchovat náš chrám čistý, protože jsme Božím příbytkem, a proto aby v nás přebýval Boží život a dával nám nesmrtnost.

Druhé tajemství: Navštívení Panny Marie u sv. Alžběty

V druhém desátku růžence si připomínáme návštěvu Panny Marie u její příbuzné sv. Alžběty. V prvním desátku jsme zanechali anděla, jak vede dialog s Marií a jak poté dodává: *„I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného.“* Maria řekla: *„Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova!“* A anděl od ní odešel.

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radost-

ně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem Svatým a zvolala mocným hlasem: „Pozehnaná tys mezi ženami a pozehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? (...) Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“ (Lk 1,36-45).

Toto setkání Naší Paní s její příbuznou sv. Alžbětou nám ukazuje na Mariinu velikou víru a hlubokou pokoru. Můžeme to vidět v odpovědi, kterou dává andělovi, když jí zvěstuje, že byla vyvolena za Matku Boží. Necítí se vyvýšená či povýšená na vyšší úroveň. Věří andělovým slovům; uznává svou nepatrnost před Bohem a nabízí se, že mu bude sloužit jako služebnice: *Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova!*

A s pohledem stále upřeným na Pánovo milosrdenství odpoví Maria Alžbětě: *Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédli na svou nepatrnou služebnici* (Lk 1,46-48).

Panna Maria a sv. Alžběta zde zpívají nejkrásnější chvalozpěv Bohu. Ve skutečnosti jejich rty pohybuje Duch Svätý. Ó, ne-

ni Maria živým chrámem úctyhodné Trojice?!

Třetí tajemství: Narození Ježíše Krista

V třetím tajemství růžence si připomínáme narození Ježíše Krista, Boha, který se stal člověkem. Je to mistrovské dílo lásky! Bůh, který sestupuje z nebe na zem, aby spasil své ubohé tvory.

„Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe“ (Jan 6,51) - řekne později v synagoze v Kafarnaum. Ano, přišel z nebe, stal se člověkem, a tak přijal pokorné postavení tvora! On, který je Bůh, věčný jako Otec, rovný Otci v moci, moudrosti a lásce! Narodil se jako člověk, ale jako Bůh je věčný! Tajemství, které sv. apoštol Jan popsal takto: *Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to slovo byl Bůh. (...) A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy* (Jan 1,1.14).

Přišel na svět, když se stal člověkem, a zjevil se jako světlo. Světlo, které září v temnotách: přítomný mezi námi, dnes jako tehdy, avšak dnes nám skrývá své lidství; je přítomen ve svém slově a ve svých dílech, v Eucharistii a ve svátostech, v Církvi a v osobě každého z našich bratří. On sám říká: *Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života* (Jan 8,12). Ti, kdo následují Krista, naleznou v něm světlo a život.

Hle, jak došlo k narození Ježíše Krista: *V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města. Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě za-*

BUDEME JEN ŠETŘIT?

P. Josef Bocktent pochází z Vestfálska. Když mu bylo 22 let, byl vyučený pekařem, ale chtěl se stát knězem, a protože slyšel, že v Chile je nedostatek kněží, odešel v roce 1969 do této jihoamerické země. Po šesti letech byl vysvěcen na kněze a biskup ze Santiaga de Chile ho poslal na Kubu, kde bylo rovněž málo kněží a komunistický režim ku podivu dovolil příjezd misionářů. Napsal tehdy pomocné nadaci Kirche in Not: *„Lidé se zde dověděli o Církvi teprve před rokem. Mnozí z nich neměli ani Otče náš.“* Církev na Kubě je chudá a P. Bocktent je vděčný za každý dar, který používá na výchovu katechetů, několikadenní setkání mládeže z diecéze, na údržbu svého starého auta, které nutně potřebuje, a na zaopatření nemocných a chudých. Nesouhlasí však s tím, aby se vydávaly prostředky na sociální potřeby na úkor pastorace: *„Stále potkávám lidi, kteří mají velkou radost právě z toho, že potkali někoho, kdo vykonává pastorační práci, protože to je pro ně veliký svátek a někdy dokonce kněze vidí poprvé. Musíme hlásat Krista a formovat křesťanské svědomí.“*

Kath-net

snoubenou ženou, která byla v požehnaném stavu. Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo.

V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a strídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstují vám velikou radost, radost pro všechny lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel – to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete dětátko zavinité do plének a položené v jeslích.“ A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení!“

Když andělé odešli od nich do nebe, řekli si pastýři mezi sebou: „Pojďme tedy do Betléma podívat se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil!“ Pospíchali tam a našli Marii a Josefa i dětátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno (Lk 2,1-20).

Jak zde vypráví sv. Lukáš, pastýři viděli a slyšeli to, co jim bylo řečeno, uvěřili a chválili Boha. Stejně i my máme oživit naši víru ve zjevení, které nám Bůh zde dává, věřit a říkat: „*Můj Bože, věřím v tebe, klaním se ti, doufám v tebe a miluji tě. Prosím tě o odpuštění pro ty, kdo v tebe nevěří, neklanějí se ti, nedoufají v tebe a nemilují tě.*“ A jako Panna Maria máme uchovávat všechny tyto pravdy ve svém srdci s vírou, s nadějí a s láskou.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 – 12.00 a 18.00 – 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 – Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.45 – Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 – Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Změna programu vyhrazena. Vysvětlivky: d = dokument, k = koncert, f = film

Ne 24. 12.: 8.02, 11.55, 18.02, 20.00 Vánoční zamyšlení 8.05 Řeka čaruje – film 9.35, 10.15, 21.55 Hudební dárky spřátelených studií 9.45 La Salleta 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Malý princ 19.10 Živý betlém v Horním Lidči na Valašsku 20.05 Octava dies 20.35 Hubblův dalekohled – 15. výročí objevů z hlubin vesmíru 22.10 Jesličky svatého Františka 23.00 Surozenci Jendruchovci – Betlehem v Rajeckej Lesnej a v slovenskom betleheme 23.55 Půlnoční mše svatá z baziliky sv. Petra ve Vatikánu.

Po 25. 12.: 8.02, 11.55, 18.02, 20.00 Vánoční zamyšlení 8.05 Malý princ – animovaný film 9.05 V slovenskom betleheme – Vánoční galakoncert lidových koled 10.00 Slavnostní mše svatá z Itálie 11.30 Pásmo dětských koled 11.40 Rexik 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu a požehnání Urbi et orbi 18.05 Simba – Lví král – animovaný film 19.35 Třebechovický betlém s vánoční meditací kardinála Miloslava Vlka 20.00 Matka Markéta, maminka Dona Boska – film 21.30 Vánoční duchovní písně z kancionálu 22.00 Mezi nebem a zemí (7) 22.40 Mohelnický betlém 23.10 Vánoční koncert.

Út 26. 12.: 8.02 Koledy 8.05 Třebechovický betlém s vánoční meditací kardinála Miloslava Vlka 8.30 Matka Markéta, maminka Dona Boska – film 10.00 Brankář z naší ulice – film 11.30 Pásmo dětských koled 11.55, 18.02, 20.00 Vánoční zamyšlení 18.05 Tři přání – film z r. 1958 19.30 Noc temnoty a síla milosti 20.05 Život za život – Maxmilián Maria Kolbe – film 21.30 Misijní magazín – vánoční 22.30 Octava dies 23.00 Po stopách svatého Pavla (4) 23.30 Abu Mena, Byzantská Moldávie, Palenque.

St 27. 12.: 8.05 Abu Mena, Byzantská Moldávie, Palenque 8.35 Klip 8.40 Atlas Charity 8.50 Dětská televize 9.20 Zakynthos 9.50 Mezi nebem a zemí (7) 10.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. 18.05, 21.40 Nikolčiny tóny duše 18.15 Po cestách sv. Pavla (5) 19.00 Klip 19.05 Přání 19.20 Pro vita mundi 20.00 Z pokladů duše 20.05 Poltón klub (15) 21.05 Ako rómská duša hľadá Boha 21.35 Atlas Charity 21.55 Noční univerzita 22.55 Generální audience papeže Benedikta XVI.

Čt 28. 12.: 8.05 Ako rómská duša hľadá Boha 8.30 Dětská televize 9.00 Noční univerzita 10.00 Poltón klub (15) 10.55 Nikolčiny tóny duše 11.05 Dnešek v kalendáři 11.10 Atlas Charity 11.15, 19.00 Abu Mena, Byzantská Moldávie, Palenque 11.55 Vánoční zamyšlení 18.05 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Zakynthos 20.00 Vánoční zamyšlení 20.05 Lumen 2000 20.35 Pro vita mundi 21.15 Octava dies 21.50 Po cestách sv. Pavla (5) 22.20 Přírodní zázraky Evropy – Místa mýtů a legend 23.20 Lumen 2000.

Pá 29. 12.: 8.05, 22.30 Po cestách sv. Pavla (5) 8.30 Lumen 2000 9.05 Klip 9.10, 22.05 Misijní magazín – vánoční 10.10, 19.00, 20.05 Abu Mena, Byzantská Moldávie, Palenque 10.40 Na koberečku (12) 10.55, 21.15 Atlas Charity (d) 11.00 Přání 11.15 Zakynthos 18.05, 20.45 Ako rómská duša hľadá Boha 18.35 Nikolčiny tóny duše 19.30 Dětská televize 20.05 Rusalka – film (režie V Kašík, 1962) 23.00 Noční univerzita.

So 30. 12.: 8.02; 11.55; 20.00 Z dětské duše 8.05 Nikolčiny tóny duše 8.20, 19.00 Abu Mena, Byzantská Moldávie, Palenque 8.50 Koledy 9.00 Malý princ – animovaný film 10.30 Mezi nebem a zemí (7) 11.10 Atlas Charity 11.15 Lumen 2000 18.02 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Rhodos 20.05 Přírodní zázraky Evropy – Extrémny přírody 21.05 Klip 21.10 Na koberečku (12) 21.25 Ako rómská duša hľadá Boha 21.55 Poltón klub (15) 22.50 Noční univerzita.

Ne 31. 12.: 8.02, 11.55, 20.00 Silvestrovské zamyšlení 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku (12) 8.50 Nikolčiny tóny duše 9.05 Přání 9.20 Ako rómská duša hľadá Boha 9.50 Pro vita mundi 10.30 Mše svatá 11.30 Koledy 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.02 První nešpory ze Slavnosti Bohorodičky Marie a poděkování za rok 2006 19.00 Malý princ 20.00 Silvestrovské zamyšlení 20.05 Octava dies 20.35 Opožděný Silvestr – ochotnické představení z Hroznové Lhoty 22.20 Až přijde kocour (režie V. Jasný, hlavní role J. Weirich, 1963) 24.00 Vítání nového roku 2007 00.05 Mše svatá z kaple biskupství ostravsko-opavské diecéze.

Po 1. 1.: 8.02, 11.55, 20.00 Novoroční zamyšlení 8.05 Maria v křesťanské tradici 8.30 Ježíš – animovaný film 10.00 Mše svatá z Vatikánu 11.30 Koledy 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Život za život – Maxmilián Maria Kolbe – film 19.30 Vánoční duchovní písně z kancionálu Kaple královská, zpěvní a muzikální 20.05 Setkání s bratrem Rogerem z Taizé (1) 21.00 Slunovrat s Hradišťanem 22.10 Třebechovický betlém s vánoční meditací kardinála Miloslava Vlka 22.40 Hubblův dalekohled 15. výročí objevů z hlubin vesmíru.

Út 2. 1.: 8.05 Rozhlasové městečko 8.35, 19.30 Lumen 2000 9.00 Koledy 09.10 Dnes v kalendáři 9.15, 19.00, 23.30 Budapešťský parlament, Meknes, El Escorial 9.45 Přírodní zázraky Evropy – Extrémny přírody 10.45 Atlas Charity – Co je hospic 10.55 Poltón klub (15) 18.05 Dětská televize 18.30 Koledy 18.40 Klip 20.05 Misijní magazín – vánoční 21.05 Přání 21.20 Klip 21.30 Přírodní zázraky Evropy – Extrémny přírody 22.30 Octava dies 23.00 Po cestách sv. Pavla (5).

St 3. 1.: 8.05 Budapešťský parlament, Meknes, El Escorial 8.35 Klip 8.40 Atlas Charity 8.50 Dětská televize 9.20 Rhodos 9.50 Mezi nebem a zemí 10.30, 22.50 Generální audience papeže Benedikta XVI. 18.05, 21.40 Tříkrálová sbírka 18.15 Po cestách sv. Pavla (6) 18.50 Klaunský pohádkový kuffík 19.00 Klip 19.05 Přání 19.20 Pro vita mundi – setkání s hostem 20.05 Poltón klub (16) 21.05 Dopis z Indie 21.35 Atlas Charity 21.55 Noční univerzita – katecheze Jana Pavla II.

Čt 4. 1.: 8.05 Dopis z Indie 8.30 Dětská televize 9.00 Noční univerzita 10.00 Poltón klub (14) 10.55 Tříkrálová sbírka 11.10 Atlas Charity 11.15, 19.00 Budapešťský parlament, Meknes, El Escorial 18.05 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Rhodos 20.05 Lumen 2000 20.35 Pro vita mundi – setkání s hostem 21.15 Octava dies 21.50 Po cestách sv. Pavla (6) 22.20 Přírodní zázraky Evropy – Extrémny přírody 23.20 Lumen 2000.

Pá 5. 1.: 8.05 Po cestách sv. Pavla (6) 8.30 Lumen 2000 9.05 Klip 9.10, 21.30 Misijní magazín – vánoční 10.10, 19.00 Budapešťský parlament, Meknes, El Escorial 10.40 Na koberečku 10.55, 21.15 Atlas Charity 11.00 Přání 11.15 Rhodos 18.05., 20.45 Dopis z Indie 18.45 Rexik 19.30 Dětská televize 20.00 Z pokladů duše 20.15 Koncert z hudebního festivalu Vox 006 22.30 Po cestách sv. Pavla (6).

So 6. 1.: 8.02; 11.55; 20.00 Z dětské duše 8.05 Tříkrálová sbírka 8.20, 19.00 Grand Canyon, Agua Azul, Kapský poloostrov 8.50 Čteme z křesťanských periodik 9.00 Simba – Lví král 10.30 Mezi nebem a zemí 11.10 Atlas Charity 11.15 Lumen 2000 18.02 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Příklad Tomáše Chovana 20.05 Přírodní zázraky Evropy – Krásy pobřeží Evropy 21.05 Klip 21.10 Na koberečku (13) 21.25 Dopis z Indie 21.55 Poltón klub (16) 22.50 Noční univerzita – katecheze Jana Pavla II.

Ne 7. 1.: 8.02, 11.55, 18.02 Novoroční zamyšlení 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku (13) 8.50 Tříkrálová sbírka 9.05 Přání 9.20 Dopis z Indie 9.50 Pro vita mundi – setkání s hostem 10.30 Mše svatá 11.30 Ukliďující záběry podle délky mše svaté 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Sněhurka 19.35 Grand Canyon, Agua Azul, Kapský poloostrov 20.05 Octava dies 20.35 Noemův starý biograf – Za tichých nocí 22.05 Čteme z křesťanských periodik 22.15 Mezi nebem a zemí 22.55 Misijní magazín – vánoční.

Liturgická čtení

Neděle 24. 12. – 4. neděle adventní

1. čt.: Mich 5,1-4a
Ž 80(79),2ac+3b.15-16.18-19

Odp.: 4 (Pane, Bože, obnov nás, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.)

2. čt.: Žid 10,5-10

Ev.: Lk 1,39-45

Slovo na den: *Požehnaný plod života tvého!*

večer:

1. čt.: Iz 62,1-5

Ž 89(88),4-5.16-17.27+29

Odp.: 2a (Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech.)

2. čt.: Sk 13,16-17.22-25

Ev.: Mt 1,1-25

Slovo na den: *On totiž spasí svůj lid od hříchů.*

v noci:

1. čt.: Iz 9,1-3.5-6

Ž 96(95),1-2a.2b-3.11-12.13

Odp.: Lk 2,11 (Dnes se nám narodil Spasitel, Kristus Pán.)

2. čt.: Tit 2,11-14

Ev.: Lk 2,1-14

Slovo na den: *Na zemi pokoj lidem.*

za svítání:

1. čt.: Iz 62,11-12

Ž 97(96),1+6.11-12

Odp.: Světlo dnes zazáří nad námi, neboť se nám narodil Pán.

2. čt.: Tit 3,4-7

Ev.: Lk 2,15-20

Slovo na den: *Všechno uchovávala v srdci.*

Pondělí 25. 12. – slavnost Narození Páně

1. čt.: Iz 52,7-10

Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4.5-6

Odp.: 3c (Užřely všechny končiny země spásu našeho Boha.)

2. čt.: Žid 1,1-6

Ev.: Jan 1,1-18

Slovo na den: *Slovo se stalo tělem.*

Úterý 26. 12. – svátek sv. Štěpána

1. čt.: Sk 6,8-10; 7,54-60

Ž 31(30),3cd-4.6+8ab.16bc-17

Odp.: 6a (Do tvých rukou, Hospodine, svěruji svého ducha.)

Ev.: Mt 10,17-22

Slovo na den: *Až do konce.*

Středa 27. 12. – svátek sv. Jana

1. čt.: 1 Jan 1,1-4

Ž 97(96),1-2.5-6.11-12

Odp.: 12a (Radujte se, spravedliví, v Hospodinu!)

Ev.: Jan 20,2-8

Slovo na den: *Oba běželi.*

Čtvrtek 28. 12. – svátek sv. Mladáček

1. čt.: 1 Jan 1,5-2,2

Ž 124(123),2-3.4-5.7b-8

Odp.: 7a (Naše duše vyzývá jako pták z ptáčníkovy léčky.)

Ev.: Mt 2,13-18

Slovo na den: *Velmi se rozlítli.*

Pátek 29. 12. – připomínka sv. Tomáše Becketa

1. čt.: 1 Jan 2,3-11

Ž 96(95),1-2a.2b-3.5b-6

Odp.: 11a (Radujte se, nebesa, zaješ, země!)

Ev.: Lk 2,22-35

Slovo na den: *Můžeš propustit svého služebníka.*

Sobota 30. 12. – šestý den v oktávě Narození Páně

1. čt.: 1 Jan 2,12-17

Ž 96(95),7-8a.8b-9.10

Odp.: 11a (Radujte se, nebesa, zaješ, země!)

Ev.: Lk 2,36-40

Slovo na den: *Dnem i nocí sloužila Bohu.*

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	24. 12.	25. 12.	26. 12.	27. 12.	28. 12.	29. 12.	30. 12.
Antifona	122	154	1617	1621	1624	154	154
Žalm	786	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	122	154	1617	1621	1625	154	154
Antifony	150	160	1618	1621	1625	180	184
Žalmy	1137	813	813	813	813	813	813
Kr. čtení a zpěv	150	161	1618	1622	1625	180	185
Antifona k Zach. kantiku	150	161	1619	1622	1626	181	185
Prosby	150	161	1619	1622	1626	181	185
Záv. modlitba	151	162	1619	1623	1626	181	185
Modlitba během dne:							
Hymnus	123	155	155	155	155	155	155
Antifony	124	156	156	156	156	156	156
Žalmy	1142	162	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	151	164	1619	1623	1627	182	186
Záv. modlitba	151	164	1619	1623	1626	181	185
Nešpory:							
Hymnus	121	157	153	153	153	153	153
Antifony	114	157	165	165	165	165	169
Žalmy	1133	157	165	165	165	165	1649
Kr. čtení a zpěv	115	159	167	176	177	179	169
Ant. ke kant. P. M.	149	159	168	176	178	179	170
Prosby	115	159	168	176	178	179	170
Záv. modlitba	151	160	168	177	178	180	173
Kompletář	1238	1238	1242	1238	1242	1238	1242

DUCHOVNÍ CVIČENÍ V ROCE 2007 NA VELEHRADĚ – STOJANOVĚ

2. 2. – 4. 2. Víkend pro manžele, P. F. Petřík
8. 3. – 11. 3. Příprava na manželství, P. P. Šustáček
19. 3. – 23. 3. Postní duchovní obnova, P. S. Peroutka, SJ
23. 3. – 25. 3. Víkend pro seniory (Centrum pro rodinu), P. S. Peroutka, SJ
28. 3. – 31. 3. Příprava na velikonoční liturgii, P. M. Kabrda, SDB
17. 4. – 21. 4. Duch. obnova pro pracovníky charit, Mons. J. Šich
28. 4. – 2. 5. Ignaciánské exercicie pro všechny, P. J. Čupr, SJ
6. 5. – 10. 5. Duch. cvič. pro akolyty, past. asistenty, P. P. Vaculík, SDB
11. 5. – 13. 5. Duch. cvičení formou večeradla, P. Š. M. Filip, OP
15. 5. – 19. 5. Exercicie s Pannou Marií, P. J. Hladiš, SJ
18. 5. – 20. 5. Duchovně relaxační víkend pro všechny, P. F. Petřík
3. 6. – 7. 6. Duch. cvič. pro nemocné, důchodce a osamělé, P. S. Peroutka, SJ
13. 7. – 15. 7. Víkend pro mladší manžele, P. V. Málek
13. 7. – 16. 7. Příprava na manželství – snoubenci, P. P. Šustáček
16. 7. – 20. 7. Duchovní cvičení pro katechety, zatím neurčen
22. 7. – 26. 7. Duchovní cvičení pro muže a ženy (frant. spirit.), P. A. Dabrowski, OFM
1. 8. – 4. 8. Duchovní cvičení pro všechny, P. M. Kabrda, SDB
4. 8. – 8. 8. Duchovní cvičení pro vysokoškoláky, P. M. Altrichter, SJ
16. 8. – 19. 8. Duch. cvičení pro lékaře a zdravotníky, Mons. A. Opatrný
19. 8. – 23. 8. Duch. cvičení pro manžele, Mons. A. Opatrný
26. 8. – 31. 8. Duch. cvič. pro trvalé jáhny a manželky, P. J. Kaňa
7. 10. – 11. 10. Duch. cvič. pro důchodce, nemocné osamělé, P. S. Peroutka, SJ
12. 10. – 14. 10. Víkend pro seniorky (Centrum pro rodinu), P. S. Peroutka, SJ
16. 10. – 20. 10. Exercicie s Pannou Marií, P. J. Hladiš, SJ
26. 10. – 30. 10. Duchovní cvičení pro všechny, P. A. Krasucký, OP
21. 11. – 24. 11. Duchovní cvičení pro manžele, P. M. Kabrda, SDB
2. 12. – 6. 12. Adventní duchovní cvičení, P. A. Dabrowski, OFM
6. 12. – 9. 12. Duchovní cvičení pro manžele, Mons. V. Šíma
9. 12. – 13. 12. Ignaciánské exercicie pro všechny, P. J. Čupr, SJ
30. 12. – 1. 1. 08 Duchovní cvičení formou večeradla, P. Š. M. Filip, OP

DUCHOVNÍ CVIČENÍ PRO KNĚZE

4. 2. – 9. 2. Kněžské exercicie, P. P. Ambros, SJ
8. 7. – 13. 7. Kněžské exercicie, P. V. Málek
21. 10. – 26. 10. Kněžské exercicie – „Učednictví“ P. V. Kodet, OCarm.
4. 11. – 9. 11. Kněžské exercicie – „Horské kázání“ P. J. Augustyn, SJ
11. 11. – 16. 11. Kněžské exercicie (plně obsazeno) P. V. Kodet

Bližší informace naleznete na internetové adrese www.stojanov.cz.
Přihlášky posílejte na adresu: Římskokatolická duchovní správa Stojanov, Salašská 62, 687 06 Velehrad, tel.: 572 571 420, 572 571 531, e-mail: velehrad@stojanov.cz.

Internetová křesťanská televize www.TV-MIS.cz

s programem on-demand (tj. program na vyžádání, divák si vybírá z databáze všech nabízených titulů, kdy, co a v jaké kvalitě chce vidět nebo slyšet – máme i audio sekci) oslavila v letošním adventu již jeden celý rok provozu. Ve čtyřech programech MIS 1–4 a v AUDIO sekci nabízí nyní téměř 100 titulů. Z novinek i starších titulů doporučujeme například:

MIS 1 – zábava:

Což takhle dát si princeznu? – pohádková divadelní hra v trochu cimrmanovském stylu (+ další pohádky od pověstného Křemílek týmu z Brna-Bosonoh) • **Kristův rytíř** – historická divadelní hra o sv. Vojtěchovi • Ze starších titulů stojí za pozornost **Velehrad 2005** – nekonvenčně pojatý dokument o každoročním pěším putování z Vranova nad Dyjí, Znojma a dalších směrů na Velehrad a velmi působivá sedmiminutová upoutávka na tyto pouti **Pojďte s námi**.

MIS 2 – vzdělání:

P. Bill: Duchovní cvičení Koclířov 2006 – záznam prvních dvou dní (celkem 10 hodin) exercícií, které dával indický kněz P. Joseph Bill (v angličtině, tlumočeno do češtiny nebo slovenštiny) • Komplet sedmi referátů na konferenci **Farnost – místo pro každého?** (Záznam je pouze v „pracovní kvalitě“, přesto vám umožní vyslechnout zajímavé příspěvky, po úvodním slově brněnského biskupa Vojtěcha následuje např. referát P. Aleše Opatrného a dalších našich i zahraničních přednášejících.)

MIS 3 – dokumenty a publicistika:

Deset let FATYMu – dokument o nás (jak už je zvykem – velmi netradičně natočený) • **Pout' poutníků z ČR do portugalské Fatimy** vás v třídílné poutavě natočené sérii přivede na téměř 10 poutních míst a dá vám zakusit i atmosféru celé cesty...

MIS 4 – lokální:

Obsahuje rovněž řadu titulů, které by vás mohly zaujmout, zvláště pokud pocházíte z dané oblasti anebo máte zájem o inspiraci pro činnost ve vaší oblasti...

AUDIO sekce:

Obsahuje např. jeden z vůbec nejčastěji stahovaných titulů – **Zpěvy vysokoškolských v Brně LIVE!**, který se v minulých dnech dočkal pro velký úspěch i pokračování • Je zde i záznam varhanního koncertu na nově zrestaurovaném historickém nástroji (kolem r. 1760) **Historické varhany v Olbramkosteletě** • Do audio sekce připravujeme i kompletní nahrávku duchovních cvičení P. Josepha Billa v roce 2005 (celkem 36 hodin) • Připravujeme také záznam koncertu křesťanské „agrofolkcoreové“ skupiny Spasitelův traktor...

Již měsíc máme vlastní server umístěný v Brně. Slouží pro stahování velkých souborů a postupně na něj budeme převádět další části celého systému. Právě v těchto dnech budeme zdvojnásobovat jeho diskovou kapacitu z 320 GB na úctyhodných 640 GB. Na příští rok plánujeme (vzhledem ke vzrůstajícímu zatížení serveru) jeho výměnu za několikanásobně výkonnější stroj (umožní nám to podpora ze strany Brněnského biskupství, které se TV-MIS.cz rozhodlo podpořit jako pastorační projekt).

V současné době probíhá příprava jazykových mutací systému, tak aby v průběhu příštího roku mohla být spuštěna obdoba TV-MIS.cz s databází programů v ruštině, ukrajinštině a snad i běloruštině jako náš příspěvek k misijnímu působení v zemích bývalého Sovětského svazu. Postupný přerod systému do ruštiny (zatím však ještě napojený na databázi programů v češtině) můžete sledovat na <http://www.tv-mis.cz/ru/> (budování systému již probíhá, přeložení systému do ruštiny je východiskem pro přechod – lokalizace systému do dalších jazyků zemí bývalého Sovětského svazu) a od ledna i do ukrajinštiny na prozatímní adrese <http://www.tv-mis.cz/ua/>. (Vysílání ještě nezačalo, ale již jsme navázali kontakty s otcem Pavlem Vyškovským, který je pověřen vedením mediálního centra Ukrajinské biskupské konference, a dohodli jsme spolupráci na projektu TV-MIS.com.) Za jaký konec to chytout v Bělorusku, to ještě nevíme. Snad nám Pán Bůh sám ukáže nějakou možnou cestu...

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na přednášku **Prof. ThDr. Václava Wolfa NÁHODA, NEBO PROZŘETELNOST**, která se bude konat v úterý 2. ledna 2007 v 18 hodin v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Liturgická čtení

Neděle 31. 12. – svátek Svaté rodiny

Ježíše, Marie a Josefa

1. čt.: Sir 3,3–7.14–17a

Ž 128(127),1–2.3.4–5

Odp.: 1 (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, kdo kráčí po jeho cestách.*)

2. čt.: Kol 3,12–21

Ev.: Lk 2,41–52

Slovo na den: *Poslouchal je.*

večer:

1. čt.: Gn 1,14–18 nebo Nm 6,22–27

Ž 8,2a+4–5.6–7.8–9

Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodně je tvé jméno po celé zemi!*)

2. čt.: 1 Kor 7,29–31 nebo Jak 4,13–15

Ev.: Mt 6,31–34 nebo Lk 12,35–40

Slovo na den: *Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a jdi.*

Pondělí 1. 1. – slavnost Matky Boží, Paniny Marie

1. čt.: Nm 6,22–27

Ž 67(66),2–3.5.6+8

Odp.: 2a (*Bože, buď milostiv a žehnej nám!*)

2. čt.: Gal 4,4–7

Ev.: Lk 2,16–21

Slovo na den: *Všechno uchovávala v srdci.*

Úterý 2. 1. – památka sv. Basila Velikého a Řehoře Nazíanského

1. čt.: 1 Jan 2,22–28

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4

Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

Ev.: Jan 1,19–28

Slovo na den: *Co říkáš sám o sobě?*

Středa 3. 1. – nez. pam. Nejsvětějšího Jména Ježíš

1. čt.: 1 Jan 2,29–3,6

Ž 98(97),1.3cd–4.5–6

Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

Ev.: Jan 1,29–34

Slovo na den: *Snímá hříchy světa.*

Čtvrtek 4. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 3,7–10

Ž 98(97),1.7–8.9

Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

Ev.: Jan 1,35–42

Slovo na den: *Co hledáte?*

Pátek 5. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 3,11–21

Ž 100(99),1–2.3.4.5

Odp.: 1 (*Plešete Hospodinu, všechny země!*)

Ev.: Jan 1,43–51

Slovo na den: *Pojď a přesvědč se!*

Sobota 6. 1. – slavnost Zjevení Páně

1. čt.: Iz 60,1–6

Ž 72(71),1–2.7–8.10–11.12–13

Odp.: srov. 11 (*Budou se ti, Hospodine, klanět všechny národy země.*)

2. čt.: Ef 3,2–3a.5–6

Ev.: Mt 2,1–12

Slovo na den: *Padli na zem a klaněti se mu.*

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 31. 12.	PO 1. 1.	ÚT 2. 1.	ST 3. 1.	ČT 4. 1.	PÁ 5. 1.	SO 6. 1.
Antifona	170	193	1734	154	154	154	226
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvaly:							
Hymnus	171	193	1734	154	154	154	226
Antifony	171	195	843	858	874	890	233
Žalmy	813	813	843	858	874	890	813
Kr. čtení a zpěv	172	195	1735	208	211	215	233
Antifona k Zach. kantiku	172	195	1275	208	212	215	233
Prosby	172	195	1724	209	212	215	233
Záv. modlitba	173	196	1275	209	212	216	234
Modlitba během dne:							
Hymnus	155	155	155	155	155	155	227
Antifony	156	156	156	156	156	156	228
Žalmy	818	1265	849	863	879	895	235
Krátké čtení	173	196	206	209	213	216	237
Záv. modlitba	173	196	206	209	212	216	234
Nešpory:							
Hymnus	153	191	197	1736	153	153	229
Antifony	169	192	198	853	868	884	230
Žalmy	1649	1649	1661	853	868	884	238
Kr. čtení a zpěv	169	192	199	1737	210	214	239
Ant. ke kant. P. M.	170	192	199	1276	211	214	240
Prosby	170	193	199	1731	211	214	240
Záv. modlitba	173	195	195	1275	209	212	234
Kompletář	1238	1238	1242	1250	1254	1257	1238

Prodejna na Dolním nám. v Olomouci bude otevřena v r. 2007 i o těchto sobotách: 6. 1., 20. 1., 3. 2., 17. 2., 3. 3., 17. 3., 31. 3., 14. 4., 21. 4., 12. 5.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

NEBRAŇTE DĚTEM PŘICHÁZET

Mgr. Jana Zehnalová

Podněty pro dětské katecheze při bohoslužbě – nedělní cyklus C od začátku školního roku, celý nedělní cyklus A. Návrh promluv vychází vždy z nedělního čtení a evangelia, je koncipován přibližně pro děti středního školního věku.

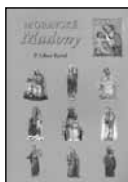

Jiří Brauner – Kartuziánské nakladatelství, brož., A5, 148 stran, 147 Kč

MORAVSKÉ MADONY

P. Libor Koval

Poetická sbírka věnovaná Madonám v Sloupu, v Křtinách, na Vranově, Madoně Tuřanské, Rajhradské, z Veveří, Žarošické, Hostýnské, Svatokopecké, Frýdecké. Texty doprovodil Ing. Václav Rozlívka barevnými fotografiemi milostných obrazů. Vytisknuto na křídovém papíře.

Jiří Brauner – Kartuziánské nakladatelství, brož., A5, 48 stran, 99 Kč

USMÍŘENÍ – MÍR (I)

František Mráček

Praktické črty ze skutečného lidského života, které mají svou důležitost v životech obyčejných lidí kolem nás. Sepsání knihy bylo

inspirováno poselstvími Panny Marie v Medžugorje, která jsou zaměřena na mír v srdci člověka a usmíření mezi lidmi. Vytisknuto na křídovém papíře.

VĚRITÉ, brož., zúž. A5, 152 stran, 165 Kč

VĚŘTE NEBO NE

Pavel Kosorin – Ilustrace Daniel Ladman

Aforismy a bonmoty pro věřící i nevěřící.

Cesta, váz., A7, 96 stran, 89 Kč

MOUDROST A VTIP G. K. CHESTERTONA

Vybral a přeložil Alexander Tomský

Chesterton byl mistrem paradoxu. Povýšil společenský bonmot na životní filozofii zdravého rozumu, na obranu občanské liberální politiky a tradičních hodnot evropské kultury. Do této publikace bylo vybráno téměř 450 úryvků z jeho díla. Asi jedna třetina uvedených citátů pochází z knižních vydání novinových esejů a sloupků napsaných před 1. světovou válkou. Druhá třetina pochází z novin a časopisů, které knižně nevyšly, hlavně z Illustrated London News a Daily News. Ostatní pocházejí z próz a monografií.

Karmelitánské nakladatelství, váz., zúž. A5, 128 stran, 149 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
 Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
 Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
 P.P.
 147/2002

D + 1

771 11 Olomouc 1
 Dolní nám. 24
 Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého čj. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako povolení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENNY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, čj. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medžugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.